

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

iunie 2012

Curierul Adventist

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

INSTRUIEȘTE TRANSMITE AFIRMĂ

8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Isus și copiii

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- Anunțuri
- Calendar al evenimentelor din lunile iulie-august 2012
- La odihnă

8 Articol principal

Institutul Teologic Adventist

12 Spiritual

Laurențiu Moț

Schimbarea la față

12

14 Istoria ITA

Gheorghe Modoran

Institutul Teologic Adventist – scurt istoric

17 Special

Dumitru Popa

Gheorghe Indricău
– o viață de slujire

18 Misiune

Mildred Thompson Olson

Prin foc și sânge (I)

21 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Sighișoara
- Tadjikistan

14

22 Istorie biblică

Traian Aldea

Muntele Fericirilor

24 Credință practică

Teofil Petre

Lucrarea de binefacere

25 Știință și religie

Mugurel Asaftei

Cuvântul care rămâne

26 Poezia speranței

Ion Buciuman

Emil Mocanu Alangelei

18

27 Istorie adventistă

Adrian Neagu

Michael Belina
Czechowski – o viață
pentru un vis (III)

28 Adventist World

Ted N. C. Wilson

Misiunea în țările
musulmane

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Creația

31 De la inimă la inimă

Lucian Cristescu

Frământările unui fost
adventist

Anul LXXXIX, iunie 2012. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Corectură Elena Buciuman; Tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Isus și copiii

„Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți.”
(Matei 19:14)

În pofida accepțiunii pe care societatea modernă o are față de drepturile copilului, istoria copilăriei poartă în sine aspecte tulburătoare. Copilul a fost privit ca o proprietate a părinților săi și în special a tatălui. Începând cu marile civilizații ale Antichității, sistemele juridice corespunzătoare fiecărei epoci nu au recunoscut copilul ca fiind o persoană „în carne și oase” și având sensibilitate și personalitate distincte. Statutul copilului de la nivelul de „copil-obiect” la percepția „copil-subiect” a fost susținut pentru prima dată de Isus.

În Roma antică, *pater familias* putea, după bunul plac, să-i recunoască pe copiii pe care îi avea de la soția lui sau să îi abandoneze. În practică, aceasta însemna condamnarea la moarte sau, în cel mai fericit caz, la sclavie. Tatăl putea dispune după cum dorea de copiii lui. Legea romană a celor „douăsprezece tăblițe” recunoștea explicit acest drept al tatălui. Nu și al mamei, căci ea era roaba soțului. Platon și Aristotel acceptau, cu îngăduință, faptul că părinții își aruncau copiii pe care nu și-i doreau sau care nu erau de folos statului. De asemenea, cel ce adopta un copil avea drept de viață și de moarte asupra lui. Astfel deci, autoritatea părintească și cea a statului erau nelimitate asupra copiilor, întinzându-se asupra libertății și robiei, asupra vieții și a morții.

Isus, în învățătura Sa profundă, a reabilitat statutul copilului. În întreaga istorie a învățăturii, nu mai descoperim un alt învățător care să se oprească cu respect asupra acestui subiect și să scoată în evidență valorile educative ale perioadei copilăriei. Ceilalți pedagogi și filosofi acceptau, chiar și prin lipsa de reacție, că perioada copilăriei este testul supraviețuirii celor mai puternici. Supuși unor privațiuni extreme, copiii cei mai puternici supraviețuiau și mergeau mai departe, restul nu mai conta. Mai nimeni nu se oprea asupra perioadei copilăriei ca să scoată în evidență valorile morale și spirituale.

În iudaism, lucrurile erau ceva mai dulci decât în restul imperiului, dar și iudeii aveau pregătite locuri retrase și marginale pentru copii.

Atitudinea lui Isus față de copii i-a surprins pe contemporanii Săi și chiar pe ucenici. La predicile Sale, Isus nu se simțea deranjat de prezența copiilor. Îi accepta pe copii în jurul Său, le dădea atenție și le încuraja pe mame să fie prezente la adunările religioase împreună cu pruncii lor. Când au înțeles că este important pentru copiii lor ca Isus să-și pună mâinile cu binecuvântare peste ei, mamele au dat năvală (Marcu 10:14-16).

Isus a luat atitudine în favoarea copiilor chiar în public. A insistat să arate că erau preferații Lui. În dialogul pe care l-a avut cu Petru despre viitor, Isus i-a pus în capul listei de interese divine pe copii: „Paște mieluseii Mei ...” Tot El a fost primul care a scos în evidență caracteristicile și semnificațiile spirituale ale copilăriei (Marcu 9:34-37). Când a vrut să exemplifice reversul mândriei, Isus a făcut-o arătând spre un copil (Matei 18:3).

Modul în care ne purtăm cu copiii este un semnal al relației noastre cu Dumnezeu. În mod surprinzător, Isus spune că putem face acest lucru ajutând copiii. „Oricine primește pe unul din acești copilași în numele Meu Mă primește pe Mine și oricine Mă primește pe Mine nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” (Marcu 9:37)

Isus i-a învățat pe oameni să privească un copil ca pe un dar al lui Dumnezeu, ca pe un „amanet” încredințat de Dumnezeu și față de care sunt răspunzători înaintea Cerului.

„Isus a iubit totdeauna copiii. El primea simpatia lor copilărească și iubirea lor sinceră, neprefăcută. Laudele recunoscătoare de pe buzele lor erau ca o muzică la urechile Sale și îi înviorau inima când era abătut din cauza oamenilor vicleni și fățarnici cu care venea în contact. Oriunde mergea Mântuitorul, bunătatea înfățișării Sale și purtarea Sa delicată și amabilă câștigau iubirea și încrederea copiilor.” (*Hristos, Lumina lumii*, cap. 56). ■

Virgiliu Peicu este redactor-șef al revistei CURIERUL ADVENTIST.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Studentii de la Institutul Teologic Adventist – în văile valdenzilor

În perioada 10-22 aprilie, un grup de aproape 40 de studenți și profesori de la Institutul Teologic Adventist au făcut o excursie în Italia și Slovenia. Au fost vizitate orașele Ljubljana, Verona, Milano, Torino, Genova, Pisa, Roma, Florența și Veneția. Locurile vizitate care au trezit cel mai mult interesul participanților au fost văile valdenzilor, Roma și Florența.

Studentii au fost impresionați vizitând locurile de la înălțime, unde tinerii valdenzi se pregăteau pentru ca mai târziu să coboare cu vestea bună a Evangheliei, gata să-și dea viața pentru Dumnezeu. Roma a fost locul în care studenții s-au întors în timp la zilele de început ale creștinismului, alături de apostolul Pavel, și au zăbovit câteva clipe în biserica unde Martin

Luther a înțeles mesajul: „Cel neprihănit va trăi prin credință” și a pornit hotărât pe drumul Reformei. La Florența, printre zeci de statui și clădiri impresionante, tinerii au zăbovit puțin în *Piazza de la Signoria*, lângă placa ce identifică locul în care Girolamo Savonarola a fost martirizat în 23 mai 1498.

Emanuel A. Sălăgean, șef Birou Promovare
– Institutul Teologic Adventist

„Secretele istoriei lui Dumnezeu” – dezvăluite la Târgu-Mureș

În perioada 20-28 aprilie, prin implicarea Bisericilor Adventiste de Ziua a Șaptea și a pastorilor din Târgu-Mureș, în Sala „Mureșul” a avut loc un ciclu de conferințe biblice cu titlul „Secretele istoriei lui Dumnezeu”. Conferințele biblice au fost prezentate de pastorul Kovács-Bíró János, originar din Transilvania și actualmente directorul Asociației Pastorale în Diviziunea Trans-Europa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, cu sediul în Anglia. Coordonatorul programului a fost pastorul Szász Ernest, secretarul Conferinței Transilvania de Sud. Cele zece teme interesante – Secretul originii omului; Rădăcina unei vieți stricate; La problema păcatului, Dumnezeu a găsit rezolvare; Dumnezeu vorbește în limba fiecărui popor; Mântuitorul tuturor; În sala de judecată; În sala de așteptare a universului; Aștepti sau nu, Isus vine; Să ne uităm țintă la Căpetenia credinței noastre; Căminul etern, țara

posibilităților nebănuite – au fost prezentate pe înțelesul tuturor, într-o sală arhiplină. Seară de seară, aceste teme au trezit în inima ascultătorilor dorul după Dumnezeu și mântuire.

Cu ocazia încheierii acestui program, pastorul Kovács-Bíró János a declarat: „Este darul lui Dumnezeu faptul că am putut fi pentru a doua oară conferențiarul unui auditoriu minunat în Târgu-Mureș. Mă bucur că întregul Cuvânt al lui Dumnezeu este viu și lucrător și mișcă viața oamenilor. Am fost copleșit până la lacrimi văzând dragostea cu care am fost înconjurat la Târgu-Mureș.”

La rândul său, pastorul Szász Ernest a declarat: „Sunt recunoscător bunului Dumnezeu pentru ajutorul primit din partea Sa în vederea organizării și derulării acestui eveniment în cele mai bune condiții. Am fost încântat de colaborarea pastorilor adventiști din Târgu-Mureș, de susținerea bisericilor

locale, de deschiderea mass-media locală, de disponibilitatea colaborării celor de la Sala „Mureșul”. Toate acestea au contribuit la succesul acestui eveniment. Prezența a peste 450 de persoane, în medie, la fiecare ocazie este o mărturie a faptului că târg-mureșenii sunt dornici să asculte Evanghelia mântuirii prin Isus Hristos. Programul va continua în Sala „Mureșul” într-o altă formă. În fiecare luni seară, vom avea alternativ seminare de sănătate și de familie, iar vineri seara, studii biblice.”

Programul evanghelistic a fost transmis pe internet la pagina www.bizakodolet.ro și a trezit un real interes atât în țară, cât și peste hotare. Materialul filmat va fi difuzat, în perioada 16-25 noiembrie 2012, pe postul de televiziune Speranța TV, cu subtitrare în limba română.

Info Adventist nr. 584 / 4 mai 2012

Convenția colportorilor din Oltenia

„Duhul Domnului este peste mine” a fost mottoul Convenției Evangheliștilor cu Literatura din Conferința Oltenia. Colportorii au venit la Sătic, în perioada 26-29 aprilie 2012, pentru încurajare, instruire, consiliere, îmbărbătare și pentru a-I cere stăruitor lui Dumnezeu revărsarea ploii târzii.

Mesajele spirituale transmise de pastorii Mihai Goran, Iacob Pop și Cristian Purnea au accentuat iminența revenirii lui Hristos și necesitatea umplerii lucrătorilor cu Duhul Sfânt. Colportorii au primit cartea *10 zile în camera de sus*, de Mark Finley, ca material de studiu.

Experiențele încurajatoare, spiritul de rugăciune, timpul de părtășie și de recreere au făcut din această întâlnire o ocazie binecuvântată de încărcare a sufletelor și de reînnoire a dorinței de slujire a semenilor.

Info Adventist nr. 586 / 18 mai 2012

Atelier de Creație AMiCUS la Craiova

Craiova a fost locul unde, în perioada 27-29 aprilie, s-au strâns studenți din toate colțurile țării pentru ediția din 2012 a Atelierului de Creație și Interpretare AMiCUS. Veniți în număr mare (aproximativ 500), tinerii au umplut încă de vineri seara Biserica Adventistă – Craiova 1, gazda evenimentului.

Până la apusul soarelui, creațiile și interpretările artistice au trecut prin fața juriilor, fiecare dintre acestea încercând să surprindă câte un aspect particular din mottoul Atelierului de Creație: „Deschide-mi ochii!”

Sabatul a sporit numărul celor prezenți, dimineața fiind un moment al invitaților care au exprimat idei

despre importanța lecturii, a misiunii sau a consecvenței. După masa de prânz, un grup mai mare de tineri a dat curs invitației de a desfășura activități sociale în centrul orașului. Activitatea cea mai apreciată s-a numit „Îmbrățișări gratuite”, ținta acestora fiind oamenii bătrâni, cei singuri sau alte categorii defavorizate.

Punctul culminant a fost atins în Sabat după-amiază, când a avut loc gala premiilor și totodată un concert cu foarte multă muzică și poezie. De-a lungul celor trei ore, entuziasmul și tinerețea s-au regăsit în atmosfera ocaziei, iar Dumnezeu a fost slăvit prin imnuri și rugăciune.

Info Adventist nr. 584 / 4 mai 2012

■ BISERICA MONDIALĂ

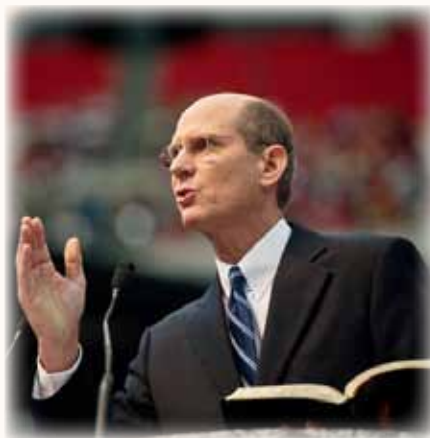
Mesajul președintelui Ted Wilson la Congresul Mondial pentru Libertate Religioasă

Președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea mondială, Ted N. C. Wilson, i-a provocat joi, 26 aprilie, pe credincioși să profite de oportunitățile libertății de exprimare asigurată de un stat secular.

El a făcut aceste comentarii în timpul discursului din cadrul celui de-al VII-lea Congres Mondial pentru Libertate Religioasă. La evenimentul care s-a desfășurat în Republica Dominicană, au participat sute de susținători ai libertății religioase, oficiali guvernamentali, profesori și experți în domeniul juridic pentru a analiza influența secularismului asupra exprimării religioase.

„Deși recunoaștem conflictul inevitabil dintre valorile credincioșilor și cele ale unei culturi seculare”, a spus Wilson, „trebuie să acceptăm această tensiune ca parte a unei societăți libere. Trebuie să acceptăm provocările și, prin călăuzirea lui Dumnezeu, să găsim răspunsuri adecvate.”

Wilson a făcut distincție între secularismul „radical”, sau „extrem” – care

încearcă să excludă religia din sfera publică – și „guvernarea seculară”, care este neutră față de religii și protejează drepturile religioase ale minorităților.

„Dacă secularismul intolerant și ideologic ne atacă valorile religioase, trebuie să le apărăm cu convingere”, a spus el. Wilson a dat exemple de situații în care secularismul a fost dus prea departe, printre care se numără încercările de a le interzice fetelor musulmane să poarte burqa în școlile pu-

blice sau asigurarea de sănătate pentru abort în instituții care resping această practică din motive de conștiință.

„Se merge prea departe atunci când menționarea creării lumii este interzisă în școlile publice sau când agențiile de adopție creștine sunt amenințate cu pierderea statutului legal, dacă refuză ca potențiali părinți cupluri formate din parteneri de același sex”, a spus el.

Wilson a mai spus și că cei credincioși ar trebui să respingă tentația de a vedea într-un „stat religios” o alternativă acceptabilă guvernării seculare. „Dacă statul oferă unei religii o poziție legală privilegiată, nu e posibilă egalitatea, iar viața devine un coșmar pentru cei care sunt diferiți”, a spus el.

„Trebuie să le insuflăm tinerilor noștri dragostea pentru apărarea libertății religioase și a libertății de conștiință”, a mai spus Wilson. „Haideți să îi încurajăm să ni se alăture în această căutare vitală a libertății de conștiință pentru toți.”

Info Adventist nr. 583 / 27 aprilie 2012

■ ANUNȚURI

Ofertă specială de cazare la Eforie Nord

Centrul de Misiune al Conferinței Muntenia, de la Eforie Nord, oferă cazare într-o zonă liniștită, între Lacul

Techirghiol și Marea Neagră, la prețuri accesibile și cu reduceri pentru grupuri organizate.

Ofertă specială 2012: la 10 zile plătite, se oferă 1 zi gratis!

Detalii: 8 camere cu baie proprie, bucătărie complet utilată pentru prepararea hranei și sală de mese în interior și pe terasă, camere cu 2 paturi și terasă proprie, aer condiționat în toată incinta, copiii sub 7 ani au cazare gratuită. Prețul pentru lunile iulie și august – 80 lei/cameră (reducere grupuri), iar pentru lunile iunie și septembrie – 70 lei/cameră (reducere grupuri).

Adresa: str. 23 August nr. 9B, Eforie Nord, la Biserica Adventistă.

Pentru rezervări și informații, sunați la: 0785-175 615; 0744-388 032.

Roland Paraschiv, pastor

Pentru că este luna copiilor, **Speranța TV** organizează concertul

VREAU SĂ CÂNT!

Sâmbătă, 9 iunie, ora 19:30, la Palatul Copiilor, Bulevardul Tineretului nr. 8-10.
Îi veți întâlni pe copiii care au participat la gala laureaților „Vreau să cânt”.
Intrarea este liberă!

sperantatv
www.sperantatv.ro

■ CALENDAR AL EVENIMENTELOR DIN LUNILE IULIE – AUGUST 2012*

Data	Eveniment	Loc	Responsabil/Invitat
2-8 iulie	Tabără de muzică	Porumbacu de Sus, jud. Sibiu	Alin Apostol, director, Departamentul Tineret, Conferința Moldova
6-7 iulie	Convenția Biblică a Ucrainenilor Adventiști din Conferința Moldova	Moldovița, jud. Suceava	Ștefan Ropotică, director, Departamentul Grupuri Etnice, Conferința Moldova
6-26 iulie	Proiectul „Student valdenz”	Drobeta-Turnu Severin	Sânziana Constantin, prim-colportor, Conferința Oltenia
22-29 iulie	Tabăra de licurici „Ilie”	Nadeș, jud. Mureș	Narcis Ardelean, director, Departamentul Tineret, Conferința Banat
25-29 iulie	Tabără de specializări	Milcoiu, jud. Vâlcea	Gary Johnson, botanist, vicepreședinte, Asociația Exploratori pentru viitor
28 iulie	Inaugurare biserică	Gârla Mare, jud. Mehedinți	Daniel Delcea, președinte, Conferința Oltenia
29 iulie – 5 august	Tabăra de exploratori „Ilie”	Nadeș, jud. Mureș	Narcis Ardelean, director, Departamentul Tineret, Conferința Banat
5-11 august	Tabără de muzică	Săvârșin, jud. Arad	Cristian Toma, responsabil muzical, Conferința Banat

*Este posibil ca anumite informații prezentate aici să se modifice între timp.

■ LA ODIHNĂ

Lavinia-Ersilia Gedő

La numai 23 de ani neîmpliniți, în momentul în care nimeni nu se aștepta și în dreptul unei persoane despre care îți era greu să-ți imaginezi că e posibil ca într-o zi să nu mai fie, Lavinia a înțecat din viață.

Indiferent dacă o cunoșteai de mult timp sau doar de câteva zile, puteai foarte ușor să recunoști în Lavinia portretul unei persoane moderne, pusă la punct cu toate noutățile, în trend cu tot ceea ce se întâmpla. Entuziasmul și motivațiile ei puternice au făcut-o ca în numai câțiva ani de viață să realizeze lucruri pe care alții le fac într-o viață. A terminat liceul la Colegiul Național Unirea din Târgu Mureș, profilul Filologie Bilingv. În acest timp, a fost implicată în multe activități auxiliare: tabere de jurnalism, practică în radio și televiziune, instructor de exploratori etc.

În anul 2008 a venit în București, unde și-a continuat studiile la două facultăți în paralel: Universitatea București – Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării, secția Publicitate – și Universitatea Media, Regie de Film

și Televiziune. Chiar dacă cele două facultăți au solicitat-o atât ca timp, cât și ca resurse, Lavinia a depus eforturi și a fost implicată și în alte activități. A avut, încă de la începutul studiilor, diverse slujbe, ultima dintre ele fiind la o companie specializată pe relații publice. O scurtă perioadă, a fost și colaborator al revistei *Semnele timpului*, iar timp de patru ani și jumătate a fost voluntar pentru revista *Respiro*, și tot aici redactor-șef în ultimii doi ani. Activitatea de la *Respiro* a fost o pasiune pentru ea, implicându-se în realizarea a zeci de numere ale revistei, în calitate de coordonator al activităților online, editor al celor două cărți publicate.

În seara zilei de 8 mai 2012, după ce am participat cu Lavinia la emisiunea „Tineretea e o artă”, la RVS, am condus-o acasă cu mașina. Am oprit vizavi de blocul unde locuia. A coborât din mașină, a trecut pe trecerea de pietoni primul sens de mers, iar eu am plecat. A doua zi dimineața, am aflat că, atunci când a trecut al doilea sens de mers, a fost lovită violent de o mașină și nu a supraviețuit.

Emanuela Jabă
www.emma.ro

Lavinia și-a îndeplinit misiunea, a lucrat cu pasiune, s-a dedicat și i-a plăcut întotdeauna ce a făcut. Acum o așteaptă răsplata.

Gabriel Iarca

Institutul Teologic Adventist

Instruiește Transmite Afirmă

Declarația de misiune a Institutului Teologic Adventist:

Chemat la existență de Dumnezeu, clădit pe Sfânta Scriptură și ridicat pe temelia pusă de înaintași, Institutul Teologic Adventist are menirea de a forma oameni care să reflecte caracterul divin în viața lor și să se dedice servirii Mântuitorului.

La aproape un secol de la înființare, cea mai importantă instituție de învățământ a Bisericii Adventiste din România își continuă activitatea pregătind oameni care să slujească în biserică, în instituții ale bisericii sau în alte locuri. Studenții de la Institut se pregătesc în cadrul a trei programe de master și a patru programe de studii de licență.

Cele mai bune programe adventiste de master, la noi acasă!

Pentru credincioșii adventiști care vor să descopere tezaurul teologiei bisericii, indiferent de vârstă, un stagiul de pregătire la cea mai prestigioasă instituție adventistă de învățământ superior este un vis. Iar, atunci când încep să calculeze costurile de peste ocean ale acestui vis, se trezesc.

Cu aproape 10 ani în urmă, administrația Uniunii de Conferințe și cea a Institutului Teologic Adventist au negociat un parteneriat pentru un **Master în Religie** cu Universitatea Andrews, din SUA. De atunci încoace, zeci de absolvenți ai Institutului Teologic au parcurs acest program de înaltă ținută academică și cu un consistent conținut biblic și teologic.

Lumea adventistă nu cunoaște ceva mai serios, mai înalt și mai demn de urmat în specializare teologică precum oferta de studii a Andrews University, implicit acest master oferit în afara campusului Andrews în doar 5 universități adventiste din lume, între care se numără și Institutul Teologic Adventist de la Cernica. Profesorii de la master sunt membri ai corpului profesoral de la Andrews sau de la alte instituții adventiste de prestigiu, recomandați de Andrews.

MA in Religion poate fi parcurs într-un an universitar (intensiv, din septembrie până în iunie) sau pe module (pe durata a 2-4 ani, în cursuri de 10 zile/modul).

Pentru a savura ineditul și folosul acestui program, condițiile de admitere pentru cititorii acestor rânduri nu sunt deloc imposibile: 1. Absolvent de facultate (indiferent de profil); 2. Cunoștințe de limbă engleză, demonstrate printr-un test TOEFL sau MELAB; 3. Costuri minime (vezi www.institutadventist.ro).

MA in Religion se adresează oricărui căutător de comori teologice. Studiile de Vechiul Testament, Noul Testament, Teologie Sistematică, Istoria Bisericii, Misiune mondială, Predicare, Evanghelizare, Leadership etc. pregătesc specialiști în religie, teologie și în misiune pentru dezvoltare personală. Pentru alții, el reprezintă pasul obligatoriu înainte către doctoratul în Teologie Adventistă.

În ultimii doi ani, programul a îmbrăcat „haină” internațională, prin studenții străini (Anglia, Germania, Austria etc.) care s-au înscris și au studiat la Cernica.

Trebuie știut, de asemenea, că și Universitatea Montemorelos, din Mexic, desfășoară, în parteneriat cu ITA, două cursuri de master: unul în Științe ale Educației, iar celălalt în Consiliere Familială. ■

**Ps. asist. univ. drd.
MARIUS MUNTEANU**

Program de studii: Teologie Adventistă Pastorală

Este de apreciat că Uniunea Română a înființat în primul sfert al secolului al XX-lea prima instituție de învățământ teologic adventist și a investit resurse financiare, umane și materiale considerabile de-a lungul istoriei a ceea ce s-a numit *Școala Biblică* de la Focșani, Dicosânmartin și Stupini, apoi *Seminarul Teologic* din București și în prezent *Institutul Teologic Adventist* de la Cernica. Istoria înființării și activității Școlii Teologice din România, cuprinsă între 1924 și 2012, dă mărturie despre funcția ei de creuzet în care s-au format sute sau chiar mii de lucrători: pastori, administratori, misionari și profesori de teologie care servesc biserica lui Dumnezeu în țară și peste hotare.

Programul de studii **Teologie Adventistă Pastorală** de la Cernica își menține propriul *raison d'être*, chiar în condiții de austeritate financiară, fiindcă personalul didactic și administrativ, susținut de Uniune, este convins de utilitatea educațională, spirituală, misiologică și teologică a acestuia. În sprijinul existenței acestei convingeri, vine faptul că s-a înființat și un program de **MA in Religion**, în colaborare cu Universitatea Andrews, din Statele Unite. Atingerea excelenței vocației de pastor impune asemenea îmbunătățiri ale educației adventiste reprezentate de această facultate.

Absolvenții acestui program își desfășoară activitatea la diferitele nivele ale structurii organizației Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, ca angajați permanenți ai celor șase Conferințe din România, ADRA România, Editura Viață și Sănătate, Sola Scriptura, Speranța TV, Radio Vocea Speranței, Institutul Teologic Adventist de la Cernica, Liceele din București, Craiova și Cluj, ADRA Turcia, Diviziunea Euro-Africa, Universitatea La Plata, din Argentina, Universitatea Africa de Est, din Kenya, Misiunea Turco-Cipriotă și ca pastori ai comunităților românești ale diasporei. ■

Lect. univ. dr.
ZOLTÁN SZALOS-FARKAS

Program de studii: Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză

În anul 1998, la Institutul Teologic Adventist s-a înființat o nouă specializare: **Teologie Adventistă Didactică – Limba și Literatura Română**. De-a lungul timpului, s-au căutat variantele cele mai bune pentru acest domeniu, ținându-se cont de evoluția societății și preferințele absolvenților de liceu. În cele din urmă, s-a considerat că specializarea **Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză** răspunde celor mai multe cerințe și așteptări prin aceea că oferă o paletă variată de perspective în carieră. Astfel, în anul 2008, s-a obținut autorizarea acestei specializări.

Specializarea își propune să informeze și să conștientizeze studentul de bogăția artistică a cuvântului, de arta structurilor literare și de frumusețea limbii române, să conducă studentul în descoperirea Bibliei – cea mai mare Carte de literatură, izvor de frumusețe, înțelepciune și adevăr –, să cultive dragostea studenților pentru Dumnezeu, recunoscându-L drept autor al frumosului și al adevărului, să ajute studentul să folosească eficient și corect limbile română și engleză, în comunicarea orală și în cea scrisă, să ofere pârgii de identificare și dezvoltare a capacităților artistice ale studenților, îndrumându-i în materializarea acestora prin creații proprii.

Cei mai mulți dintre absolvenții programului de studii **Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză** au urmat cursuri de master și doctorat la universități din țară și din străinătate, s-au titularizat în învățământul de stat sau în cel particular, au obținut posturi importante în instituții ale bisericii și nu numai: redactori, corectori, bibliotecari, secretari, realizatori de emisiuni radio și de televiziune, cadre didactice. Alte posturi care pot fi ocupate după absolvire sunt cele de consilieri, filologi, istorici, critici și teoreticieni literari, lingviști, experți, referenți literari, editori, asistenți de cercetare etc. ■

Lect. univ. dr.
ELENA PETRESCU

*Ellen White, în cartea **Educație**, atrage atenția asupra importanței pe care o are „capacitatea cuiva de a scrie și de a vorbi limba nativă cu ușurință și acuratețe” (p. 186). Un motiv în plus de a alege specializarea Litere la ITA.*

La finalul anului 1999, biblioteca Institutului avea înregistrate 18 862 de titluri de carte disponibile la raft, iar în decembrie 2011, titlurile disponibile erau de cca 26 060. Media creșterii anuale în perioada 1999-2011 a fost de 654 titluri/an, iar între anii 2008 și 2011, media anuală a crescut la 807 de titluri.

LAURENȚIU NISTOR, pastor, bibliotecar-șef

Program de studii: Asistență Socială

Scopul activității unui asistent social este asistarea „persoanelor sau a comunităților aflate în nevoie, implicându-se în identificarea, înțelegerea, evaluarea corectă și soluționarea problemelor sociale”.¹ Ca profesie, asistența socială are o istorie relativ scurtă în țara noastră, fiind discreditată în perioada comunistă când se considera că statul socialist, prin însăși natura sa, nu permitea apariția sau perpetuarea problemelor de natură socială. După 1989, alături de alte profesii „interzise”, asistența socială părăsește lista domeniilor de studiu „tabu”. Astăzi, absolvenții facultăților de asistență socială din România pot lucra în instituții de stat (departamente în cadrul primăriilor, direcții de asistență socială, penitenciare, școli, spitale ș.a.) sau în organizații nonguvernamentale, oferind sprijin persoanelor în nevoie – persoane de vârstă a treia, copii și adolescenți, persoane dependente, familii în situații de criză, persoane cu dizabilități.

În 1999, au început cursurile pentru prima promoție de studenți ai specializării **Asistență Socială** din cadrul ITA. În 2000, specializarea a primit autorizare provizorie din partea instituțiilor statului, iar din 2008, funcționează ca program de studii acreditat. Opțiunea de a include asistența socială printre domeniile de interes găzduite de Institut se justifică prin însăși misiunea noastră de creștini. Ellen White sublinia faptul că, mult prea adesea, ne este ușor să devenim mai preocupați de prima parte a poruncii: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima ta ...”, iar manifestarea faptului că ne iubim aproapele ca pe noi înșine rămâne la nivelul înclinației sau impulsului.^{2,3} Firește, Isus Se adresează fiecărui urmaș al Său atunci când amintește în Matei 25: „Am fost străin și M-ați primit; am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine”. Dar, alături de predicare, misiune medicală și educație, asistența socială se încadrează pe lista „chemărilor” destinate celor care doresc să Îl slujească în mod special prin profesie sau vor doar să își perfecționeze cunoștințele și abilitățile în una dintre aceste arii pentru a-L servi cu folos. ■

¹ Legea nr. 466/2004 privind Statutul asistentului social.

² Herbert E. Douglas – *Messenger of the Lord. The Prophetic Ministry of Ellen G. White*, cap. 31.

³ Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 382.

Lect. univ. dr. FLAVIA IOSUB

Program de studii: Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar

Programul de studii **Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar** este una dintre cele mai noi oferte educaționale ale Institutului Teologic Adventist. Înființat și autorizat în 2008, acest program de studii caută să pună bazele unei educații echilibrate și complete a celor care răspund chemării de a fi îndrumătorii primilor pași ai copiilor în domeniul educației formale. Prin rezultatele excelente obținute la examenul de licență din iunie 2011 (promovabilitate de 100%), prima promoție de absolvenți a reprezentat o reușită și o marcă a performanței acestui program de studii.

Fundamentată pe principiile Bibliei, ca temelie al credinței și al stilului de viață pe care îl promovează Biserica Adventistă, specializarea are ca obiectiv formarea de profesori pentru învățământul preșcolar și primar care, alături de elevii lor, ating cele mai înalte standarde de performanță, își dezvoltă continuu potențialul și fac din propria lor educație o pasiune pentru o viață întreagă.

În timpul celor trei ani de studiu, studenții se pregătesc pentru a dobândi competențe relevante: proiectarea activităților de învățare, adaptarea și utilizarea diferitelor strategii de predare/învățare, explicarea și utilizarea lor adecvată în comunicarea profesională a conceptelor, a teoriilor și a metodelor didactice și pedagogice de bază, evaluarea rezultatelor învățării și a performanțelor copiilor/elevilor, comunicarea eficientă cu persoane sau grupuri, utilizarea tehnologiilor informaționale și integrarea lor în mediile de învățare, abilitatea de a răspunde diferitelor nevoi de învățare ale copiilor/elevilor, capacitatea de a reflecta cu privire la sistemul de valori (personal și al grupului de elevi) etc.

Mai mult decât dobândirea acestor abilități, a fi profesor pentru învățământul preșcolar și primar reprezintă o onoare, adesea subestimată, și o provocare pasionantă din cel puțin trei perspective:

1. Oportunitatea de a forma obiceiurile de învățare ale preșcolarilor și elevilor reprezintă șansa de a forma o generație de viitori adulți care vor avea posibilitatea și datoria de a căuta răspunsuri la problemele omenirii, peste câteva decenii.

2. Pentru a reuși să formeze tineri capabili să se adapteze viitorului care se promite să fie unul extrem de volatil, un profesor are nevoie de perspectivă, de o gândire ageră și de dorința de

Departamentul Administrativ

Privind retrospectiv, nu pot să nu constat eforturile uriașe susținute și determinate pe care biserica noastră le-a făcut, de-a lungul ultimilor ani, în dezvoltarea și echiparea campusului universitar de la Cernica. Am condus, în ultimii unsprezece ani, un număr însemnat de delegați care au dorit să viziteze institutul. Am oferit explicații și am răspuns la diferite întrebări. Reacția a fost mereu aceeași: „Aveți un campus, dotări și condiții pentru desfășurarea activității didactice cu totul excepționale.” Am fost mereu bucuroși să auzim că biserica este un exemplu la acest capitol pretutindeni în lume. Rămâne totuși o întrebare foarte rar rostită, dar care zăbovește adesea între preocupările și motivele de rugăciune tainică: *Vom avea tineri dornici să studieze, să muncească, să își dedice viața și să își înceapă „drumul” în această școală?*

În anii parcurși de la înființarea Institutului Teologic Adventist și până în clipa în care scriu aceste rânduri, Dumnezeu a așezat în inima tinerilor bisericii Sale gândul că educația adventistă este prețioasă. Oare, privind în zare, ar trebui să simțim îndoiala cuprinzând încet inimile noastre? În ultimii optsprezece ani, nu am întâlnit niciun tânăr care să fie nevoit să se declare înfrânt din motive financiare. Înfrângerile, dacă au existat, au venit din cu totul alte direcții.

Folosesc ocazia rostirii acestor gânduri pentru a vă invita pe voi, tinerii bisericii noastre, să pășiți pe „drumul” care începe la Cernica, pentru că sfârșitul acestui drum ar putea fi zărit în Cer. ■

Pastor CLAUDIU GORAN,
director general administrativ

a ține mereu pasul cu descoperirile și întrebările din domeniul său de interes și expertiză (și nu numai).

3. Amintirile primelor lecții predate cu răbdare, claritate, preocupare, creativitate și metodă reprezintă unul dintre cele mai frumoase daruri pe care un profesor le poate oferi elevilor săi.

Programul de studii **Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar** din cadrul Institutului

Teologic Adventist își propune să formeze profesori care să se ridice la nivelul acestei provocări. ■

Lect. univ. dr.
ZENOBIA NICULIȚĂ

Indiferent de programul ales, fiecare tânără sau tânăr începe o experiență care înseamnă mai mult decât un demers academic. Obiectivul final nu este doar obținerea unei diplome care le oferă absolvenților toate drepturile legale, ci dobândirea unor cunoștințe, atitudini și preocupări care să-i ajute să-și continue lucrarea de instruire a minții, transmiterea de valori și afirmarea credinței după modelul Mântuitorului, Isus Hristos.

Schimbarea la față

În oglindă

În 1936 a fost publicată, la București, cartea intitulată *Schimbarea la față a României*, semnată de filozoful și scriitorul român Emil Cioran (1911-1995). La 25 de ani, Cioran a întreprins o căutare remarcabilă: care este locul României între civilizațiile lumii. Și nu i-a luat mult să constate că România este o „cultură mică”. Apoi autorul a căutat răspuns la cea mai grea întrebare: De ce suntem atât de mici, când avem intelectuali de talia lui Eminescu, Pârvan, Iorga și alții? Răspunsul doare nu doar pentru că este adevărat, ci și pentru că are un caracter profetic. Autorul spune că „România n-a avut conștiința misiunii ei în lume”. Adăugând că impactul unui popor în istorie este cu atât mai amplu, cu cât misiunea lui este mai mare, Cioran lasă de înțeles că, în lipsa unei „schimbări la față” care să ducă la asumarea unei misiuni îndrăznețe în lume, vom rămâne o cultură cu un impact la fel de firav ca până acum.

Să vorbim însă de Biserica Adventistă din spațiul românesc. *Care este impactul ei în lume?* Este o cultură religioasă mică ca și peticul de hartă pe care se află? Dacă la ultima întrebare înclinăm spre un răspuns afirmativ, vă invit să ne punem cealaltă întrebare: *Care este misiunea noastră în lume?* Amintiți-vă că impactul este proporțional cu mărimea misiunii noastre.

Răspunsul pe care trebuie să-l dăm nu este altul decât cel din Matei 28:19-20, care ne arată coordonatele spațiale și temporale ale misiunii noastre: „Duceți-vă și faceți ucenici!” Populația-țintă este formată „din **toate** neamurile”, care trebuie învățate „să păzească **tot**” ce Isus le-a poruncit, iar durata misiunii se întinde „**până la sfârșitul** veacului”. Se poate ceva mai cuprinzător? Desigur că nu! De ce, având o trimitere cu coordonate atât de întinse, nu avem un impact pe măsură? Întrebarea este prea amplă pentru a fi lămurită într-un articol, dar ne vom ocupa aici de o parte a răspunsului.

Misiunea ca educație

Aș dori să remarcați că porunca „să faceți ucenici” este o metaforă școlară. Ucenicia și școala sunt tot una. Ceea ce ne cere Marea Trimitere este să educăm, atât formal (instituțional), cât și informal (neinstituțional), peste tot în lume și până la revenirea Domnului Isus Hristos. Acceptând paradigma aceasta, Ellen White, în timp ce credea cu fervoare că Isus vine curând, transmitea liderilor bisericii să înființeze instituții, printre care și școli.

„O mare lucrare trebuie să fie făcută pe întreaga față a pământului și nimeni să nu tragă concluzia că, întrucât sfârșitul este aproape, nu e nevoie de efort special pentru dezvoltarea diferitelor instituții, în măsura în care lucrarea o cere.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 440)

În România, au fost perioade când ideea că Isus vine curând însemna: „Nu te mai duce la școală, că nu mai e timp!” Vedeți diferența? Ellen White a văzut nu doar urgența timpului, ci și mărimea lucrării. Noi am văzut-o pe prima, dar nu și pe a doua.

Două tipuri de educație

Din punctul de vedere al Scripturii, există doar două tipuri de educație. Diferența o găsim în 1 Timotei 6:3,4: „Dacă învață cineva pe oameni învățătură deosebită și nu se ține de cu-

vintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost.”

Sunt în acest text trei fundamente educaționale pe care nu le veți găsi în școlile publice. La Institutul Teologic Adventist, ca și la celelalte școli ale noastre, indiferent de specializare, le veți găsi în schimb prioritare. **Primul principiu** reprezintă „cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos”. Cuvântul grecesc tradus cu „sănătoase” are sensul de „adevărat”, „complet” și „întreg”. Cuvintele Domnului Isus Hristos (în sens larg, Biblia) sunt ceea ce face educația să fie completă. Dar ea lipsește din școlile publice. **Al doilea principiu** este „învățătura care duce la evlavie”. „Evlavie” este un cuvânt care exprimă devotament față de Dumnezeu. Există o învățătură care are drept rezultat o mai mare considerație față de Dumnezeu și o alta care nu va avea acest rezultat. **Cel de-al treilea principiu** este numit în versiunea Cornilescu „boala cercetărilor fără rost”. Este vorba despre sindromul cercetărilor fără finalitate, adică a acumulării de informații din care elevii și studenții nu au niciun beneficiu. Acele informații se vor dovedi fără utilitate pentru viața lor.

Îndemnul față de învățacel este foarte semnificativ și oferit de două ori: „fugi” (vers. 11) și „ferește-te” (vers. 20). Acesta îmi amintește că Ellen White numește școlile noastre „cetăți de scăpare” (*Educație*, p. 293). Adevărul este că cea mai bună metodă de a-ți feri copilul de educația schiloadă a școlilor publice este aceea de a-l trimite la o școală a bisericii. Este cel mai bun loc unde poate să fugă.

Din nou în oglindă

Dacă am fi înțeles mai bine și mai repede că a face ucenici înseamnă educație, atunci am fi înființat mai multe școli, ne-am fi trimis copiii la ele și am fi câștigat pe două fronturi. Ne-am fi întărit o armată de „ucenici” care să meargă în lume biruitori în numele lui Hristos și am fi dat lumii ocazia de a învăța despre Dumnezeu în școlile noastre.

Dar noi nu am avut o privire profetică. Exemplul lui Samuel ar putea fi o mustrare. În 1 Samuel, capitolele 4 – 7, aflăm că războiul dintre filistenii și Israel are printre efectele lui nefaste și deznodământul că filistenii intră în posesia chivotului legământului. După șapte luni de

stat printre străini, chivotul este înapoiat și depozitat în Israel, mai exact în Chiriatiarim, în casa lui Aminadab. În 1 Samuel 7:2, citim brusc că „trecuse destulă vreme din ziua când fusese pus chivotul în Chiriatiarim. Trecuseră douăzeci de ani. Atunci toată casa lui Israel a plâns după Domnul.” Puteți să căutați cât vreți în contextul imediat și nu veți găsi nicio explicație pentru această schimbare de atitudine. Ne-am fi așteptat ca israeliții să se bucure imediat de reîntoarcerea chivotului. Dar nu, este tăcere pentru 20 de ani. Cum de li s-a schimbat inima după această perioadă?

În tot acest timp, Samuel, care a rămas judecător și preot în locul lui Eli, a străbătut țara în lung și în lat și a înființat școli ale profeților. În 20 de ani, s-a format o nouă generație care și-a dat seama că prezența chivotului în țară și devotamentul față de legile lui Dumnezeu nu sunt tot una. Le era dor de prezența lui Dumnezeu. Și au început să plângă după El. Viziunea incredibilă a lui Samuel arată că școlile sunt unul din mijloacele cele mai eficiente pentru a pregăti un popor care să „plângă după Domnul”.

Când părinții fondatori ai Statelor Unite s-au adunat ca să definească misiunea noii civilizații care se naștea, au decis că visul lor este ca America să fie o binecuvântare pentru lume. Având un guvern mânat de o asemenea aspirație, aceștia au realizat că rezistența și calitatea guvernului depind direct de durabilitatea și calitatea educației americane. Ceea ce a urmat a fost că, în 10 ani, s-au înființat mai multe universități decât în cei 150 de ani, înainte de fondarea statului american. Au știut ei ce-au știut! ■

Asist. univ. drd.
Laurențiu Moț este
profesor de Noul
Testament la ITA

Institutul Teologic Adventist

– scurt istoric

Adunarea generală electivă din 1920, pentru organizarea Uniunii de Conferințe Adventiste, a hotărât înființarea unui seminar, a unei tipografii și a unui dispensar medical. Cei 682 de delegați prezenți la constituirea Uniunii au recunoscut nevoia Bisericii Adventiste de înființare a unui centru de învățământ pentru pregătirea cadrelor necesare. O serie de tineri (Ștefan Demetrescu, Petre P. Paulini, Constantin Popescu și alții) și-au făcut studiile teologice în Germania, la Friedensau. Însă, din cauza situației materiale precare și a problemelor de limbă, nu toți doritorii puteau să se formeze în centre de învățământ adventiste din afara granițelor țării.

Începuturi – Focșani, 1924

În vederea înființării unui centru pentru pregătirea pastorilor, în anul 1923 a fost cumpărat un imobil la Focșani, unde, în anul 1924, s-a deschis o școală misionară cu un curs de șase luni. Acest curs a fost frecventat de un număr de 21 de elevi și a avut ca profesori pe americanul Peter Gaede împreună cu soția sa, Elma, pe Ștefan Demetrescu, licențiat în Teologie la Friedensau, și pe Victor Diaconescu. Cea de-a doua serie de cursuri s-a întins pe o perioadă de un an.

construită o clădire care a servit ca spațiu de învățământ în perioada 1926-1931¹.

Din cauza calității necorespunzătoare a apei și a spațiului devenit și aici insuficient, a fost cumpărat un teren la Stupini-Brașov, pentru construirea unei noi școli.

Brașov, Stupini – 1931

La Brașov, în condiții mai bune oferite de o clădire modernă, numărul de elevi a crescut, institutul devenind un adevărat centru adventist de educație. Deși nu există o evidență clară a numărului de elevi care au studiat la Stupini în perioada funcționării școlii (1931-1949, cu o întrerupere între 1942-1945), cifra estimativă pentru perioada 1924-1936 este de 755 de elevi și eleve. O adresă a Serviciilor Secrete menționa prezența în școală, în 1939, a 200 de elevi și eleve. În 1940, din numărul total de elevi, 80 urmau cursurile secției pastorale². O încercare de închidere a Institutului Biblic a fost făcută în anul 1939 de către Chestura Poliției municipiului Brașov, dar demersul nu a reușit, iar școala a continuat să funcționeze, bucurându-se astfel de un timp de libertate de încă doi ani.

Interdicția antonesciană – 1942

Ultimul an școlar de funcționare a Institutului, în perioada războiului a fost 1941-1942. În conformitate cu Ordinul DGP nr. 34997/2 octombrie 1942, Chestura Poliției Brașov s-a deplasat la Institutul Biblic, unde a constatat că școlile particulare de aici nu funcționau în noul an școlar, întrucât imobilul a fost ocupat, până la data de 10 octombrie 1942, de un spital de răniți. În ziua de 15 octombrie, clădirile Institutului au fost rechiziționate de către Consiliul de Patronaj, în prezența unui delegat al Prefecturii județului Brașov³.

De la înființarea Institutului și până în 1932, conducerea școlii a fost asigurată de Peter Gaede. Între 1932 și 1936, director a fost Dumitru Florea, urmat de Mihail Manea (1936-1938) și Petre Păunescu (1938-1942).

Diciosânmartin – școala și grădinile

Profesorii și elevii anului 1927-1928

Diciosânmartin – 1926

În fața nevoilor tot mai mari de pastori și a insuficienței spațiului din Focșani, unde mai funcționau și birourile Conferinței Moldova și comunitatea locală, s-a achiziționat o proprietate în Diciosânmartin (Târnăveni), de zece hectare, unde a fost

Perioada comunistă – 1945-1989

După căderea regimului antonescian, în toamna anului 1944, cursurile Institutului Biblic au fost redeschise în București, în imobilul bisericii din strada Labirint, având ca director pe Victor Diaconescu. În anul 1945, Institutul a revenit la Stupini, unde a funcționat până în anul 1949, sub conducerea lui Mihai Ionescu. În 1948, a avut loc schimbarea denumirii din Institut Biblic în Seminar Teologic, în conformitate cu decizia Ministerului Cultelor 42898/1948.

În anul 1949, imobilul de la Stupini a fost confiscat, iar absolvenții Seminarului Teologic din anul 1949 nu au putut fi angajați, întrucât Ministerul Cultelor sistase orice aprobare pentru noi angajări. În urma închiderii Seminarului, organizația județeană a Partidului Muncitoresc Român Brașov a instalat în clădire o școală de cadre – „resort țărănesc”. La scurt timp însă, școala a fost ocupată de o unitate de Securitate.

Cursurile Seminarului au fost redeschise după doi ani, în 1951, în București, în imobilul din strada Labirint, având ca director pe Gheorghe Indricău. Doisprezece studenți dintre cei care începuseră studiile la Stupini au fost chemați să le continue la București. Ca dovadă că instituția era sub o atentă monitorizare, pe lista ajunsă la Securitate pentru aprobarea celor 12 nume se menționa: „Urmează să recrutăm până la 5 decembrie 1951 un student”⁴.

În anul 1953, în cei doi ani de studii, erau 42 de elevi. Dintre aceștia, patru erau fete. Din colectivul profesorilor făceau parte Gheorghe Indricău – director, Nicușor Ghițescu – secretar, Dumitru Florea, Petre P. Paulini, Ștefan Demetrescu, Vasile Florescu, Ion Bătrâna, Artur Văcăreanu.

În urma aducerii la conducerea Uniunii a lui Ștefan Năilescu, impus de autorități, numărul elevilor de la Seminar a crescut. Astfel, în 1957, în cei patru ani de studii erau 64 de elevi, pentru ca, în urma destituirii președintelui, în anul 1958, să nu se mai aprobe înscrierea niciunui elev în anul întâi. Același refuz a fost repetat și în anul următor.

Din 1961, Seminarul Teologic a funcționat cu o singură clasă, astfel încât, într-un interval de șapte ani, a existat o singură promoție (în 1965) de patru absolvenți. Astfel, s-a ajuns la situația de a se aproba înscrierea în anul întâi a câte patru elevi la fiecare patru ani. Acestor patru elevi le predau patru profesori. Într-una din serii, unul dintre elevi fiind luat în armată, existau patru profesori pentru trei elevi.

*Stupini –
Institutul Biblic
după 1931*

În 1974, după aproape 20 de ani de restricții importante, s-a aprobat înscrierea în anul întâi a 15 studenți. Dacă în anii 1975 și 1976 a fost aprobată înscrierea a câte 10 studenți, în 1977 nu s-a mai primit aprobarea pentru funcționarea anului întâi. În anii următori, până la Revoluție, au fost aprobate 10 locuri pentru anul întâi.

Perioada postcomunistă – 1989-2012

Din anul 1990, cea mai importantă instituție de învățământ a Bisericii Adventiste din România s-a mutat pe strada Romulus nr. 59. Institutul a intrat într-o nouă etapă de dezvoltare, fiind simțită nevoia tot mai mare de pastori în bisericile din țară. În 1992, prin hotărâre guvernamentală, Seminarul Teologic Adventist a devenit Institutul Teologic Adventist de grad universitar, iar în 1994 au început lucrările de construcție la campusul universitar din Cernica. În acest timp, instituția s-a bucurat de un mare interes din partea studenților, numă-

*Congresul Tineretului,
Brașov, 10 iulie 1934*

Promoția 1978

Bocăneanu Adrian
Buciuman Ion
Cristescu Lucian
Geantă Daniel
Iacob Stelian
Ghișoiu Mihai
Memete Pavel
Orban Adalbert
Peicu Virgiliu
Petre Teofil
Popescu Constantin
Sprianu Cezar
Suciu Iosif
Treitli Iacob

Corp profesoral

Indricău Gheorghe
Popa Dumitru
Ionescu Mihai
Doroftei Aristide

Lect. univ. dr.
Gheorghe Modoran,
profesor de istorie
bisericească la ITA

rul absolvenților crescând semnificativ. Primele diplome de licență în Teologie recunoscute legal au fost obținute în anul 1998, prin intermediul Facultății de Teologie Reformată Didactică a Universității „Babeș-Bolyai”, din Cluj-Napoca. În același an, s-a înființat programul de studii Teologie Adventistă Didactică – Limba și Literatura Română. Anul următor s-a înființat programul de studii Teologie Adventistă Didactică – Asistență Socială. Inaugurarea campusului de la Cernica a avut loc în anul 2000, când s-a primit și acreditarea Institutului din partea Departamentului de Educație al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Anii următori au fost decisivi pentru dezvoltarea Institutului și au adus multe evenimente semnificative. Dintre acestea, merită menționate: startul programului de **MA în Religion** cu Universitatea Andrews (SUA), în anul 2002, autorizarea programului de studii **Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză** 2007, începutul programului de **Master în Științele Educației** cu Universitatea Montemorelos (Mexic) 2007, acreditarea programului de studii **Asistență Socială**, autorizarea programului de studii **Pedagogia învățământului primar și Preșcolar** 2008 și acreditarea programului de studii **Teologie Adventistă Pastorală**. În vara aceluiași an, profesori de la Universitatea Montemorelos au revenit la Cernica pentru a preda două programe de master, unul în Științe ale Educației, iar celălalt în Consiliere Familială.

În prezent, la Institutul Teologic Adventist învață 168 de studenți (74 la Teologie Adventistă Pastorală, 21 la Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză, 27 la Asistență Socială și 46 la Pedagogia Învățământului Primar

și Preșcolar). Personalul didactic al Institutului Teologic Adventist este compus din 44 de profesori. Dintre aceștia, 24 sunt adventiști de ziua a șaptea, 20 sunt neadventiști, iar 6 lucrează ca voluntari. Din 1990 până în 2011, la Institutul Teologic Adventist au absolvit 1 222 de studenți, grupați pe următoarele specializări: Teologie Adventistă Pastorală – 856 (1990-2011), Limba și Literatura Română – Limba și Literatura Engleză – 157 (1998-2011), Asistență Socială – 186 (1999-2011) și Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar – 23 (2008-2011).

Importanța și valoarea Institutului Teologic Adventist nu pot fi cuprinse într-o înșiruire de persoane, evenimente sau locuri. Existența acestei instituții poate fi argumentată nu numai cu porunca Mântuitorului de a face ucenici din toate neamurile (Matei 28:18-20), ci și cu nenumărate pasaje inspirate care încurajează membrii bisericii rămășiței să înființeze instituții de educație. Istoria acestei instituții este strâns legată de istoria și lucrarea Bisericii Adventiste din România. Cum a ajutat această instituție Biserica Adventistă din România sau cât de mult a fost susținută aceasta de membri sau instituții ale bisericii, vom vedea în veșnicie. Până atunci, mai avem de lucrat împreună, noi unii cu alții, dar mai ales noi și El, Marele Învățător și Mântuitor. ■

¹ Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Statului, fond Documentar, dosar 6878, f. 134.

² ACNSAS, fond Documentar, dosar 6889, vol. 6, f. 160, Adresa Serviciilor Secrete nr. 47345/24 februarie 1940 către Marele Stat Major.

³ *Ibidem*, dosar 6882, f. 58, Adresa Inspectoratului Regional de Poliție București către DGP nr. 14271/19 octombrie 1942; vezi și *Ibidem*, f. 53. Prin Ordinul nr. 50159/1942 al Ministerului Culturii și al Cultelor a fost revocată autorizația de funcționare a Institutului Biblic, luându-se măsuri pentru închiderea acestuia.

⁴ *Ibidem*, fond Informativ, dosar nr. 137601, f. 93.

Romulus, promoția 1996

Gheorghe Indricău

– o viață de slujire

În dimineața zilei de 15 aprilie 2012, adoarme în Domnul fratele Gheorghe Indricău, pastor al Evangheliei.

Fratele Gh. Indricău s-a născut la 24 octombrie 1913, în comuna Șepreuş, județul Arad, într-o familie de zeloși și credincioși membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Învăță la școala primară din satul natal, iar la Arad urmează cursurile Liceului „Moise Nicoară”. Din dorința unei solide educații religioase, întrerupe cursurile liceale și pleacă în Germania, la Friedensau, la Institutul Biblic, apoi la Collonges, Franța, după care revine în țară și își termină cursurile liceale, luându-și bacalaureatul.

În 1934 este încorporat și trimis la Școala de Ofițeri de Rezervă de la Craiova. Eliberat din armată, se înscrie, în 1936, la Facultatea de Drept, din Cluj, luându-și licența la Sibiu, în 1940, unde se refugiase facultatea după cedarea Transilvaniei.

În ianuarie 1941 a fost angajat în cadrul bisericii noastre la Departamentul de Libertate Religioasă de la Uniune. După câteva luni însă, este mobilizat și trimis pe front.

După anii de front și de experiențe cu Dumnezeu, care îi salvează viața, în decembrie 1944 și-a reluat activitatea la Departamentul Libertate Religioasă împreună cu fratele I. Bătrâna, care conducea acest departament.

În ianuarie 1945, fratele Gh. Indricău se căsătorește cu sora Magdalena Florea, în familia cărora s-au născut Doina și Monica.

În această perioadă, s-a dat lupta pentru recunoașterea bisericii noastre ca un cult cu drepturi depline, asemenea cultelor istorice.

Fratele Gh. Indricău a lucrat în cadrul Conferinței Muntenia, la Departamentul Tineret, (1946) și a fost întărit prin binecuvântare ca pastor al Bisericii Adventiste în 1951.

Între anii 1951 și 1955 a fost directorul Seminarului Teologic, după care, în perioada 1955-1959 activează ca pastor al districtului Peretu,

județul Teleorman, unde lucrează cu dăruire, mobilizându-i pe membrii districtului la o credință sfântă și un creștinism practic.

În 1959 este transferat la Casa de Pensii a bisericii noastre pe post de contabil și apoi de director până în 1980, când se pensionează. În această perioadă, este și profesor al Seminarului Teologic din București.

După pensionare, a fost ani de zile prezbiter al comunității București – Labirint, perioadă în care comunitatea a cunoscut o puternică dezvoltare și o creștere a vieții spirituale.

În tot acest timp al slujirii sale, în el a bătut o inimă plină de dorința de a-I sluji lui Dumnezeu și bisericii, după darurile date lui de Dumnezeu. A compus peste 75 de poezii cu mesaje încurajatoare pentru viața creștină.

În 1991, emigrează împreună cu soția în Statele Unite, unde va locui cu fiica cea mare, Doina, și familia ei, în Sugar Land, Texas. A fost și acolo un bun slujitor al lui Dumnezeu, predicând în bisericile locale din zona orașului Houston și îndemnând frățietatea să se pregătească pentru venirea în curând a Domnului nostru, Isus Hristos.

I-au fost publicate în România unele dintre cărțile traduse, precum și o serie de articole trimise la *Curierul Adventist* și *Solia Adevărului Prezent*.

Când trâmbița învierii va suna deșteptarea în vastele dormitoare ale omenirii, atunci și morții noștri vor învia nesupuși putrezirii și ne vom reîntâlni pentru a nu ne mai despărți niciodată.

„Ferice de acum încolo de morții, care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de osteneala lor, căci faptele lor îi urmează” (Apocalipsa 14:13). ■

Dumitru Popa a fost președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România în perioada 1974-1990.

Prin foc și sânge (I)

Începuturile misiunii adventiste în Turcia

Theodore Anthony a fost un cizmar sărac ce trăia într-un sat neînsemnat de la poalele muntelui Ararat, renumitul munte pe care s-a oprit arca lui Noe. În timp ce cosea tălpile la încălțăminte sau fixa tocurele la locul lor, se uita frecvent la culmile înzăpezite ale muntelui și se gândea la vechea povestire biblică. Era o poveste plină de dramă și de un mare har, lucruri ce păreau să lipsească din viața lui, și care prezenta acțiunile unui Dumnezeu care intervine în viața celor care I-au fost credincioși. Privea oare acel Dumnezeu la fel de atent lumea din secolul al XIX-lea, așa cum o făcuse cu

milenii în urmă? Îi pasă Lui încă de cei slabi și neajutorați care caută să își subordoneze viața cerințelor Sale? Are oare Dumnezeu acesta timp să observe un suflet neînsemnat care muncește zilnic, câștigându-și existența din munca de cizmar?

Theodore credea în Dumnezeu, dar adevărul este că ajunsese să se întrebe dacă Dumnezeu credea în el. Deși era religios, niciodată nu a fost sigur că a înțeles ce însemnau toate ceremoniile și misterele religiei sale tradiționale.

Născut și botezat în credința ortodoxă, Theodore a participat regulat la serviciile de închinare și și-a mărturisit păcatele cu sinceritate. Într-un fel, de fapt, în ciuda intențiilor sale bune, pacea și satisfacția, pe care le căuta în credința sa, păreau că-l ocolesc mereu. Theodore tânjea să știe că păcatele îi erau iertate și dorea să simtă dragostea lui Dumnezeu. Dar oricât de tare ar fi încercat, obiectul credinței sale părea la fel de îndepărtat și misterios precum înălțimile înghețate ale munților care înconjurau satul său.

Așa că Theodore visa la un viitor în care ar fi putut câștiga suficienți bani pentru a-și cumpăra o casă micuță, un costum de haine și suficientă mâncare ca să-și umple stomacul. Pentru un creștin care locuia în Turcia în anii 1850, acestea erau visuri mărețe, prea puțin realizabile. Cizmăria îi putea asigura cele necesare vieții, dar nu și împăcarea sufletului. Corvoada vieții de zi cu zi era copleșitoare și de nezdruccinat pentru Theodore.

Oamenii din satul lui vorbeau adesea despre America, un paradis pe pământ (după cum spuneau ei), unde fiecare avea de toate din belșug. Ca mulți alții, Theodore a visat să ajungă acolo. La vârsta de 21 de ani, a pornit spre Consulatul american, din Constantinopol (Istanbul), și s-a înscris pe lista de emigrare în Statele Unite. În perioada de așteptare ca numele lui să își facă drum spre capul listei, Theodore trăia cu părinții săi greci în vechea casă de bărne și cărămidă în care fusese născut.

Ocupația lui de cizmar era o meserie itinerantă ce l-a determinat să călătorească mereu din sat în sat, stând în casele clienților timpul în care făcea și repara încălțăminte pentru familiile lor. Era o viață grea, lipsită de confort, dar reușea să strângă suficient cât să se țină pe linia de plutire. El trăia frugal, economisind câteva lire, săptămânal, din veniturile lui modeste.

Câteodată își scotea economiile din ciorapul vechi și își număra banii, întrebându-se când va avea suficienți pentru a-și cumpăra biletul de călătorie spre America. Într-o zi, numele lui va fi anunțat la consulat, iar lipsa banilor nu ar trebui să stea în calea visului său. Numărul celor admiși pentru emigrare din Turcia pentru Statele Unite era foarte mic, așa că putea dura ani buni ca numele lui să ajungă în capul listei. Dar pentru moment, tot ceea ce putea face era să muncească, să aștepte și să sper.

O lungă așteptare

În timpul celor două decenii care au urmat, părinții lui au îmbătrânit și au murit, iar frații și surorile, care au supraviețuit copilăriei, au părăsit casa părintească, unul câte unul. Deseori, singur și fără mulți prieteni, Theodore a continuat să speră că într-o zi va emigra în America.

Într-o fericită zi de primăvară, a sosit și mult așteptata înștiințare oficială: „Theodore Anthony a fost ales pentru a emigra în Statele Unite ale Americii.” Într-un final, durerea celor 28 de ani a luat sfârșit, iar Theodore a plâns cu lacrimi de bucurie. Fără să stea pe gânduri, și-a pus puținele lucruri pe care le avea, inclusiv unelte de cizmar, într-un mic cufăr. Din Constantinopol a navigat spre America cu certitudinea că își părăsea patria pentru totdeauna.

Înțelegând limba greacă aproximativ la fel de bine ca limba turcă, Theodore s-a stabilit într-o comunitate grecească din San Jose, California. Și-a instalat atelierul de cizmărie chiar în casa lui, entuziasmat să câștige bine pentru prima oară în cei 49 de ani ai săi. Deși nu părea a fi chiar paradisul despre care auzise, America i-a oferit oportunități de care nu ar fi avut parte niciodată în Turcia. Nimic nu l-ar mai fi putut ademini să se întoarcă pe pământul patriei sale. Trăind chibzuit, el a reușit să își cumpere o casă modestă, în fața căreia și-a deschis atelierul său de cizmărie. În mai puțin de un an, și-a îndeplinit visul – o casă, o afacere, suficientă mâncare. Oricât de satisfăcătoare ar fi fost aceste lucruri, pacea și securitatea de care avea parte

în America excelau pe lista binecuvântărilor de aici. Plecat dintr-un loc în care creștinii erau frecvent persecutați prin violență de adepții religiei majoritare, avea acum ca reședință un loc unde era liber să creadă și să practice orice își dorea. Nu va mai trebui să înfrunte pericolul acesta niciodată.

Profeție sub marele acoperiș

Noul țărâm, unde a ales să se mute, aducea cu sine și noi rutine. În fiecare seară, Theodore pleca la o plimbare în comunitatea în care locuia, vorbind cu trecătorii și bucurându-se de răcoarea amurgului. Într-una din aceste ocazii, a observat că pe un teren din apropierea casei sale era instalat un cort mare. Auzise de circurile americane și, cum nu apucase să participe la unul, s-a gândit că aceasta este ocazia de a avea parte de o nouă experiență.

„Norocul îmi surâde mai mult decât mi-aș fi putut imagina eu”, își spuse Theodore, zâmbind cu satisfacție. „Cercul american pe care l-am dorit să îl văd din totdeauna se va deschide la doar o aruncătură de băț de casa mea. După muncă, și răsplată, așa că, după atâta muncă, nu strică și puțin divertisment.” S-a apropiat pentru a putea citi afișul care, din păcate, era în engleză, așa că tot ce a putut înțelege a fost ora de începere: 7:00 după-amiază.

Următoarea seară, Theodore s-a spălat, s-a îmbrăcat în pantalonii lui de lână deformați, o cămașă curată și s-a îndreptat spre cort înainte de ora de începere pentru a prinde un loc. Spre surprinderea lui nu era nicio cabină pentru

Mildred Thompson Olson a fost profesoară și misionară în Liban. Inițial, ea a scris acest articol în anul 1996. Informațiile le-a primit de la doi armeni care au fost câștigați la adventism de către Zador Baharian și au scăpat de persecuția din 1914-1915, fugind la Beirut. Cei doi au auzit de la Baharian povestirea despre remarcabila consacrare și dăruire a lui Theodore Anthony. Acest articol a fost preluat din revista Adventist Review, 22 iulie 2004.

bilete, niciun clown, nu erau elefanți sau alte semne vizibile specifice unui circ. Dar cortul era deschis și doi bărbați l-au întâmpinat cu un zâmbet cald și o strângere de mână. I-au oferit o foaie cu un cântec, pe care nu a reușit să îl citească, și l-au îndrumat spre o bancă de lemn. A început să se întrebe: „Unde este tribuna și ringul circului? Unde sunt scamatorii, sforile, cercurile și alte accesorii?” Tot ceea ce putea vedea erau băncile de lemn și o platformă pe care se afla o veche orgă cu tuburi. Era derutat de acest circ neobișnuit, dar, din moment ce ajunsese acolo, s-a decis să rămână, având în vedere că nu costa nimic și oricum nu avea altceva de făcut.

Curând, cortul s-a umplut cu oameni. Un bărbat îmbrăcat la costum și cravată (ceea ce Theodore își dorea să aibă într-o zi) s-a urcat pe platformă și a început să cânte. Theodore a fost încântat să audă cântece despre Isus în limba turcă, limba lui maternă. Bucuria i-a fost puțin atenuată de faptul că toți ceilalți oameni din cort cântau în engleză.

Un bărbat distins, îmbrăcat de asemenea în costum și cravată, a luat locul celui ce a condus cântarea și a ținut o prezentare spirituală minunată, citând multe versete din Biblie. Omul vorbea fluent turcește, iar prezentarea lui l-a captivat pe Theodore, așa încât s-a decis să se întoarcă și seara următoare. Era un sentiment plăcut să audă vorbindu-se în limba lui maternă, după un an petrecut în comunitatea grecească.

Theodore a luat parte la toate întâlnirile care au urmat. Predicatorul L-a descris pe Isus ca fiind Salvatorul căruia îi pasă de cei ce-L urmează. Pentru prima oară în viața lui, Theodore a simțit dragostea lui Dumnezeu. Era foarte entuziasmat de ceea ce învățase și a împărtășit aceste lucruri cu clienții săi. Captivat de profețiile biblice din cărțile Daniel și Apocalipsa, și-a pus încrederea în acest Dumnezeu care descoperea umanității secretele Sale. Acum, îl cunoștea personal pe Dumnezeu și înțelegea de ce fiecare persoană este importantă pentru El. Acesta era Dumnezeu după care tânjise dintotdeauna, Dumnezeul la care visa încă din tinerețe.

În seara în care pastorul a făcut apel să iasă în față cei care doreau să se predea complet lui Dumnezeu și să-I slujească, Theodore, practic, a alergat până în față. Dar, când pastorul a început să examineze candidații pentru botez, Theodore a rămas nedumerit: „De ce nu mai folosiți limba turcă pentru a ne examina?” a întrebat el.

Pastorul era nedumerit. Nu pricepea nimic din ceea ce Theodore spunea și nimeni din

echipa evanghelistică nu înțelegea. Au reușit să găsească printre participanți un grec care l-a tradus pe Theodore. Atunci a aflat Theodore că nimeni la acele întâlniri nu a vorbit și nici nu a cântat în limba turcă. Vestea a fost copleșitoare pentru cizmar și lacrimile i-au brăzdat fața, în timp ce stătea în picioare în fața marelui cort. Duhul Sfânt S-a revărsat asupra lui într-un mod unic – cincizecimea lui personală l-a făcut să audă vorbindu-i-se în limba turcă. În timp ce era uimit de miracol, s-a rugat ca Dumnezeu să îi arate ce ar trebui să facă pentru a-i ajuta și pe alții să înțeleagă minunatul plan de salvare pe care el îl înțelesese. Theodore a fost botezat în vara anului 1888. Își studia cu credincioșie Biblia în limba greacă și încerca să învețe și limba engleză pentru a putea să se alăture credincioșilor care participau la serviciile divine.

Acasă, din nou

După doar doi ani petrecuți în America, Theodore a descoperit că Dumnezeu avea o misiune specială pentru el. În ianuarie 1889, s-a simțit profund impresionat și îndemnat să se întoarcă în Turcia pentru a predica mesajul Evangheliei. Pământul pe care se născuse, de care așteptase 28 de ani să se despartă, îl chema așa cum l-a chemat odată pe apostolul Pavel. Alții ar fi putut să respingă chemarea Duhului Sfânt, oferind scuze sau argumentând că Providența îi indicase o altă direcție. Dar Theodore a ascultat vocea pe care ajunsese să o recunoască. Nu a avut parte de un sponsor sau de susținerea vreunei biserici. Nu au fost făcute promisiuni pentru sprijin financiar. În câteva săptămâni, a reușit să-și vândă casa, afacerea, și să devină misionar pe cont propriu în Turcia.

„Ești nebun să părăsești tot ce ai și toate lucrurile la care ai visat până acum și să te întorci în Turcia”, i-au spus vecinii lui greci. „Creștinii nu au niciun viitor acolo!” Theodore știa cât de multă dreptate aveau, dar Dumnezeu, care niciodată nu face greșeli, l-a chemat pe el în mod special. Iar Theodore a răspuns, chiar cu prețul vieții sale noi și confortabile din America.

Înarmat cu Biblia în limbile greacă și armeană și cu literatura pe care a găsit-o în aceste limbi, Theodore s-a întors în Turcia. A fost inspirat să ia și cărți în limbile engleză, franceză și germană, în ciuda faptului că el nu putea să le citească, dar cineva poate va avea nevoie de ele. Așa a început prima lucrare permanentă adventistă de ziua a șaptea în Orientul Mijlociu. ■

Va urma

Comunitatea Sighișoara

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din municipiul Sighișoara este strâns legată de sașii care au locuit în această zonă. În primăvara anului 1914, familia Polder a început să păzească Sabatul, în urma unei întâmplări providențiale. La vechiul pod de lemn care trecea peste râul Târnava Mare, Polder a găsit o carte deschisă care i-a atras atenția. Era Biblia! Cartea Sfântă era deschisă la Decalog și, din convingere personală că este adevărat ce a citit, a început să țină Sabatul.

Desigur, începutul adventismului în Sighișoara este legat de lucrarea misionarului L. R. Conradi care a sosit în Transilvania, în 1890, în căutarea sabatarienilor. Unul dintre primii adventiști transilvăneni Wilhelm Tentesch, de origine brașoveană, devine lucrător biblic și începe lucrarea de colportaj în anul 1895. El declara ulterior că a ajuns și în Sighișoara, unde a lucrat „cu multe suflete care s-au consacrat Domnului.”¹

Conferința Transilvania se formează în 1907, la Sibiu, iar J. F. Huenergardt, primul ei președinte, lucrează intens pe valea Târnaviei, botezând mai multe persoane. În Sighișoara, lucrarea este

continuată de fratele Weber și până în 1960, numărul membrilor crește la 30-40 de persoane. În 1966, se renovează casa oferită de pastorul J. M. Vulvară, care decide să se mute în vechiul imobil al bisericii, adventiștii având astfel o nouă Casă de Rugăciune, nu departe de centrul orașului. După 1989, în registrul comunității sunt înscrși peste 100 de membri. În iunie 1995, încep lucrările pentru construirea unei noi biserici, pe strada Libertății, în apropierea gării Sighișoara. Lucrările se finalizează în 1998 și în luna iunie are loc inaugurarea.

Din 13 septembrie 2010, la mansarda bisericii funcționează Grădinița Sonnenschein (cu predare în limba germană), care are acum 14 copii, doar unul fiind din familie adventistă. Unul dintre proiectele comunității este înființarea unui centru Sola Scriptura. În prezent, Biserica Adventistă din Sighișoara are 138 membri care doresc să devină bobul de grâu ce învinge în lupta cu pământul și aduce rod bogat.

Dorothea Dâlbea

¹ Dumitru Popa, *Pagini din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România*, Editura Viață și Sănătate, 2008.

Tadjikistan

Oficial, Republica Tadjikistan este o țară continentală din Asia Centrală, așezată între Kârgâstan, Afganistan, Uzbekistan, China, și este despărțită de Pakistan prin coridorul Wakhan. Are un teritoriu de 141 978 de km², o populație de aproximativ 7,7 milioane de locuitori, iar capitala țării este la Dușanbe. 85% din locuitori sunt musulmani suniți, 5% șiiți, iar 10% sunt creștini sau cu alte orientări religioase. Tadjikistanul este cea mai săracă țară din Comunitatea Statelor Independente, principalele resurse pentru export fiind bumbacul și aluminiul. Mulți dintre locuitori preferă totuși să lucreze în afara țării, mai ales în Rusia.

Primii adventiști au ajuns aici în 1929, când un tren cu emigranți, care s-a oprit mai întâi în Uzbekistan, a ajuns pe acest teritoriu. Ivan și Vasilily Kosmjnin s-au așezat în localitatea Chanaka, actualul Gissar, încercând să fie sare și lumină pentru cei din jurul lor. Biserica a crescut foarte greu, atât din cauza presiunii impuse de

regimul comunist, cât și din cauza tradițiilor musulmane locale.

Această opoziție față de orice fel de religie creștină s-a păstrat până astăzi. În ciuda eforturilor foarte mari făcute de ADRA pentru a veni în sprijinul populației, pe 31 decembrie 2000 a explodat o bombă chiar în fața Bisericii Adventiste din Dușanbe, cu pagube considerabile asupra clădirii.

Astăzi, câmpul Tadjikistan face parte din Diviziunea Euro-Asia și are 7 biserici, 4 grupe cu 627 de membri, un pastor hirotonit și 2 pastori misionari. Două dintre biserici sunt în capitala Dușanbe, un oraș cu peste 1 milion de locuitori.

Chiar dacă sunt înconjurați de persecuții și suferință, membrii bisericii de aici fac toate eforturile pentru vestirea Evangheliei, oferindu-le ajutor celor în nevoie și mărturisind tuturor speranța lor în Mântuitorul care este gata să vină pe nori.

Adrian Neagu

Muntele Ferișirilor

Muntele Ferișirilor este un mic deal în partea de nord-vest a Lacului Galileei. Conform tradiției, aici a prezentat Domnul Hristos predica Sa inaugurală. Raportată de evanghelistul Matei, în capitolele 5 – 7, ea este cea mai lungă predică și reprezintă principiile de bază ale creștinismului, declarația de misiune a Mântuitorului. Predica începe cu enunțarea Ferișirilor, de unde și numele întregii predici. Un complex catolic, ridicat între anii 1930-1940 pe panta acestui munte, comemorează marele eveniment creștin.

Invitație pe Muntele Ferișirilor

Dintotdeauna mi-am imaginat acest munte ca fiind cu totul deosebit: magnific, grandios și impresionant. Credeam că ceva aparte emană din el, că o stare de beatitudine te învăluie. N-a fost să fie așa. Nici nu este un munte, în sensul real al cuvântului, ci parte din dealurile nordice ale Lacului Galileei, o platformă de pe terasele vulcanice ale Galileei de Nord.

Nici nu te întâmpină prea prietenește. O poartă masivă, cu program strict, cu o pauză mare de masă, cu un portar care te atenționează să nu întârzi peste ora de închidere. La intrarea în monumentul dedicat Ferișirilor, o călugăriță în vârstă te atenționează câte minute mai sunt pentru vizitare și insistă să evacuezi cât mai repede sala. Încorsetat de atâtea anunțuri, programe și fețe crispate, locul nu prea seamănă a fericire. Și totuși mulțimile aleargă aici, ceva le atrage. Plutește încă în aerul muntelui cuvintele Mântuitorului: „Ferice de cei ...”, iar omul caută fericirea, o

caută mai mult decât orice, mai mult decât sănătatea însăși.

Omul a încercat tot ce poate oferi lumea și a rămas cu vasul spart la fântâna promisiunilor. A alergat de la un capăt la altul al pământului doar pentru a rămâne dezamăgit, cu sufletul gol și cu picioarele sângerânde. Ce mai poate face? Mai este un singur loc – muntele acesta. Se mai găsește o singură carte cu înregistrarea Ferișirilor și doar un singur Om – Isus, care a reușit să ofere fericire tuturor și în orice condiții. Poți fi sărac, singur, flămând, îndurerat, persecutat, dar poți fi fericit. Ți poți păstra demnitatea și libertatea de alegere și ți poți dezvolta un caracter frumos, care îți aduce fericire. Ce minune! Vrei să asculți rețeta fericirii? Ești gata să urci pe acest munte?

Fericirea, un vis real

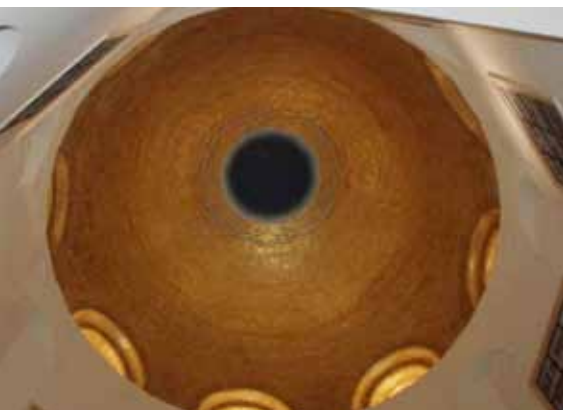
Inima firească, egoistă și mândră se simte jignită, rănită și suferă profund când orgoliul este rănit. Trăim la concurență cu cei din jur, ne propunem să gustăm tot ce vede ochiul, vrem să avem totul și nu acceptăm să fim respinși, refuzați sau trecuți cu vederea. De aici vine frustrarea, nemulțumirea, neîmplinirea, nefericirea.

Isus Se ocupă de inimă – „de aici ies izvoarele vieții”. El spune: „Ferice de cei cu inima curată ...” Isus dorește să abandonăm egoismul eului la cruce, acceptând cu demnitate înjosirea, desconsiderarea sau chiar persecuția. Isus dorește să ne ridicăm deasupra unei lumi materiale, trecătoare și iluzorie și să ne așezăm pe banca evlaviei, a devoțiunii spirituale și a altruismului. Rețeta fericirii propusă de Isus constă într-o trecere de la material spre spiritual; de la profan (firesc) spre sacru (sfîntenie); de la pămîntesc spre ceresc. Când ți ridici ochii spre cer și privești înaltul prin telescopul lacrimilor, vei putea vedea mulțimea stelelor, farmecul lunii și grandoarea soarelui. Vei înțelege că locul tău este acolo, în cer, că ești un călător care vei ajunge în curând acasă. Și astfel vei căpăta putere și vei fi fericit, în speranța împlinirii.

Rețeta lui Isus nu este o utopie, ea este reală și singura soluție pentru adevărata fericire. Avem o mulțime de exemple care o probează. Îmi amintesc de unul:

Monumentul de pe Muntele Ferișirilor

Cupola octogonului central cu cele opt Ferișiri

Doi misionari sunt arestați într-o cetate, sunt bătuți și aruncați în închisoare cu mâinile și picioarele legate în butuci. Nu le-a rămas liberă decât limba. Ce-aș fi făcut eu? M-aș fi vâitat, aș fi cerut clemență, ajutor sau aș fi blestemat pe bătaușii mei? Ce-au făcut misionarii? Au cântat! Cum era posibil? Ei au înțeles că a suferi pentru Hristos este o mare cinste. Pentru ei, trupul acesta era de mai mică importanță decât sufletul lor. Acum trăiau o experiență nouă, măreață. Erau convinși că misiunea lor nu a încetat, că și în închisoare sunt oameni care au nevoie de Evanghelie și nu s-au înșelat.

Cântecul le-a alinat durerea, le-a trezit simpatia deținuților și l-a câștigat pe temnicer. În noaptea aceea, au fost dezlegați, au botezat un ofițer roman, iar în ziua următoare au fost eliberați. Poți fi fericit în orice ocazie! Încearcă! Isus ți-a oferit rețeta și îți garantează fericirea. Totul depinde acum de tine.

Monumentul Fericirilor

Monumentul Fericirilor se află pe un deal singuratic, departe de localități. La baza dealului, chiar pe malul lacului, se află Taghba și Mensa Cristi, cu care formează un complex de monumente, constituind triumghiul binecuvântărilor. De pe această înălțime pot fi văzute localitățile cele mai vizitate de Domnul Hristos, Capernaum, Corazin și Betsaida, care se află în apropiere, formând triumghiul vaiurilor.

O capelă octogonală cu o boltă înaltă, cu fațadă bizantină cu șapte arcade rotunde, cu o clopotniță orientală, marchează locul tradițional al predicii inaugurale a Mântuitorului. A fost ridicată în anul 1936 de către statul italian, în dorința afirmării ca o mare putere mondială.

Octogonul interior se închide într-o cupolă înaltă, placată cu mozaic auriu. Pe fiecare latu-ră este scrisă, în limba latină, una din cele opt

Fericiri. În mijlocul octogonului se află un altar. Al doilea octogon formează un culoar de circulație de jur împrejur, lat de 3 metri, pentru accesul pelerinilor. O partitură medievală ne oferă varianta muzicală a celor opt Fericiri.

În partea nordică se află stăreția, unde își au locuințele călugărițele care deservesc complexul. În partea sudică, cu o frumoasă priveliște spre lac, sunt amenajate locuri de meditație. Aici, pe pietrele de bazalt și sub umbra copacilor, ai tihna să meditezi la ceea ce a fost în urmă cu 2000 de ani.

Rețeta fericirii

Mântuitorul Și-a expus programul Său mesianic în șapte puncte, primul dintre ele fiind enunțarea Fericirilor. Se pare că a uitat de lacrimile și necazurile lumii acesteia și Se adresează oamenilor în limbajul cerului

– fericire! Nu ține cont de naționalismul militant al galileenilor, nici de pacifismul irațional al esenienilor și Își expune propriul Său program. Este conștient că numai pe această cale lumea va deveni mai bună. Știe că fericirea nu depinde de exterior, de ceea ce avem, de modul cum suntem tratați, ci depinde de interior, de atitudinea pe care o luăm față de situațiile vieții.

Rețeta oferită de Isus nu este o doctrină budistă sau hindusă, de mortificare a simțurilor, nu, ci este o abordare rațională și spirituală complexă. Ceea ce ne lovește cel mai greu nu sunt necazurile exterioare, ci modul cum noi le percepem și le tratăm. Ceea ce avem cel mai mult nevoie este ca eul nostru să fie răstignit și o viață nouă, de sus, să coboare în noi. Isus a venit pentru a ne deschide drumul spre o astfel de fericire. El a trăit ceea ce a spus altora. Pe cruce, în cele mai grele momente ale lucrării mesianice, „a văzut rodul muncii sufletului Său și S-a înviat”. Adevărata fericire este o trăire altruistă. Vă invit să vă urcați pe Muntele Fericirilor, să ascultați cuvintele lui Isus și să le trăiți. Fiți fericiți! ■

Cântec medieval pe textul biblic al Fericirilor

Meditație pe Muntele Fericirilor

Lect. univ. dr. Traian Aldea este profesor de arheologie la Institutul Teologic Adventist.

Lucrarea de binefacere

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.”
(Galateni 6:10)

Biserica lui Hristos a fost înzestrată cu diverse daruri pentru creșterea și zidirea ei. Facerea de bine a fost încă de la început o ramură de bază în cadrul activității bisericii (Faptele apostolilor 6:1) și aceasta tocmai prin faptul că membrii ei au fost dintre cei săraci și, din sărăcia lor, au înțeles că pot face ca „niciunul dintre ei să nu ducă lipsă” (Faptele apostolilor 4:34).

Practica de zeci de ani ca în fiecare al treilea Sabat al lunii să fie o colectă pentru săraci a fost întotdeauna un mijloc avut la îndemână pentru a-i sprijini pe cei în nevoie. Unele biserici au renunțat la această practică și anunță o colectă doar atunci când se apreciază că este nevoie. Renunțarea la această practică este păguboasă, deoarece menținerea cu caracter permanent a spiritului de sacrificiu este un mijloc eficient de a înăbuși egoismul personal.

Pe cine să ajutăm?

Cuvântul Scripturii este fără echivoc: „Să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” Este un fapt recunoscut că prin binefacere se pot deschide porți pentru lucrarea de evanghelizare și implicit pentru câștigarea de suflete.

Trebuie să avem curajul să ne asumăm faptul că nu totdeauna am dovedit un discernământ în acest sens. În unele cazuri, am intervenit cu mari eforturi pentru persoane sărace din afara bisericii, dar care nu au prețuit nici munca și nici sacrificiul bisericii. Uneori, și-au arătat chiar disprețul pentru eforturile credincioșilor.

„Practica de a sprijini bărbați și femei în lenevia lor, prin daruri personale sau banii bisericii, îi încurajează la obiceiuri păcătoase. Acest procedeu trebuie evitat în mod conștient.” (Manuscrisul 93, 13 iulie 1899)

Este și mai dureros când această practică se face în detrimentul unor membri foarte săraci din biserică, care, pentru faptul că nu se plâng, nu beneficiază de nicio atenție. Aceste situații ar putea fi evitate dacă ar fi mai bine cunoscute cazurile speciale ale fraților noștri. Prezbiterul ar trebui să cunoască condițiile de trai și financiare ale fiecărui membru. Acest lucru este posibil prin

vizitarea personală și prin rapoartele diaconilor de grupă cu care trebuie să se întâlnească în mod regulat.

Binefacerea doar ca imagine?

De curând, am fost pentru Sfânta Cină într-o comunitate mare dintr-un oraș, reședință de județ, implicată în acțiuni cu caracter social în afara bisericii, multe dintre ele fiind pentru imagine (este necesară și aceasta). Fiind nevoit să merg cu Cina la domiciliu, într-o localitate la vreo 10-12 km depărtare de oraș, m-a însoțit o soră în vârstă de etnie rromă, care locuia în aceeași comună.

Pe parcursul drumului, am discutat despre multe. Am aflat că stă singură, că a rămas văduvă cu doi copii mici pe care i-a crescut cu mare chin, reușind să-i vadă la casele lor. Acum are un ajutor de 250 de lei pe lună și se descurcă așa cum poate, limitându-se la strictul necesar. Mi-am dat seama cât de greu îi este acestei femei, membră a bisericii noastre, pe care nu o vizitează nimeni, iar slujbașii nici nu știu unde stă.

La plecare, m-a însoțit până la mașină și atunci am vrut să-i dau banii pe care-i aveam la mine ca să aibă de pâine (nu erau prea mulți). M-a refuzat atât de hotărât și cu o demnitate cum rar mi-a fost dat să întâlnesc: „Vă rog, dați altora mai săraci; mie, dacă am astăzi ce să mănânc, mi-e de-ajuns. Măine se va îngriji Dumnezeu.”

Aveam în fața mea o femeie foarte săracă care avea cu adevărat nevoie de ajutor, dar care spunea: „Este păcat să primesc, când alții nu au nici ce mânca și nici unde sta.”

Am plecat de lângă această soră de etnie rromă cu lacrimi în ochi, mulțumindu-I lui Dumnezeu că am cunoscut-o. Am avut în fața mea un exemplu autentic de smerenie și demnitate creștină. În acea zi, am învățat o mare lecție de viață!

„Sunt și astăzi mulți în jurul nostru lipsiți de hrană, goi și fără adăpost. A neglija să dăm din ce avem acestor oameni în nevoie, suferinzi, ar însemna să ne încărcăm cu o povară de vinovăție atât de mare încât ne va fi groază într-o zi să stăm în fața ei.” (Parabolele Domnului Hristos, p. 173) ■

Teofil Petre este pastor în Conferința Muntenia.

Cuvântul care rămâne

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11:3)

Nicolaus Copernic a văzut un alt cosmos decât modelul propovăduit până la el. Și odată cu modelul lumii, se schimbă și înțelegerea asupra credinței. De acum înainte, credința în Dumnezeu eliberează rațiunea de dogmatism și știința, de idoli și idolatrie.

Atunci când oameni ca Galileo Galilei și Johanes Kepler au observat nereguli în afara planetei noastre, biserica s-a grăbit să-i condamne, mergând până la pedepsele cele mai aspre pe care și le putea imagina.

Disputa

Prima problemă dintre Galilei și biserică a apărut cu privire la adjudecarea descoperirii petelor solare. Preotul iezuit Christoph Scheiner a observat niște pete pe suprafața soarelui. Dar în 1613, Galilei a pretins că le descoperise anterior. Prin urmare, Scheiner a trebuit să dovedească pretenția sa cu privire la această descoperire.

În dificila sa încercare, a recurs la teoria lui Copernic. Filosofia acceptată de biserică până atunci a fost zguduită din temelii. Pentru noua viziune, a încercat varianta unei concilierii între teologie și știință, care tocmai prindea contur. El a afirmat că Biblia trebuie interpretată și nu trebuie luat fiecare cuvânt al ei *ad literam*. A avut chiar curajul de a cere bisericii să dovedească falsitatea sistemului copernican, sistem în care soarele ia locul pământului, ca punct central al universului. Ideea ar putea fi rezumată astfel: Biblia se ocupă cu mântuirea sufletului, în timp ce cercetarea științifică are în sfera preocupării sale natura.

În 1615, Scheiner a plecat la Roma să-și susțină convingerile, dar nu s-a bucurat decât de susținerea câtorva iezuiți care nu aveau curajul unei afirmări publice. În 1633, biserica l-a forțat să renunțe la ideile sale. Poziția catolică a rămas în picioare până în 1922, când a acceptat teoria lui Copernic.

Biblia nu recunoaște această separare. Cel care a creat lumea spirituală a creat-o și pe cea fizică.

Cuvântul creator

Mântuitorul a postit patruzeci de zile. Apoi apare cineva care-I cere să spună un cuvânt și gata, pâinea îi este asigurată. În acel moment, Creatorul enunță legea vieții: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice **cuvânt**...” Diavolul cere un **cuvânt** care să rezolve problema materială de fond. El este suficient de inteligent să știe ce să ceară. Dar Cuvântul nu are nevoie de pietre. Cuvântul creează și piatra, și pâinea, și trupul. Știința se ocupă de fiecare parte a materiei și încearcă să stabilească o înțelegere a ordinii materiale. Dar omul nu trăiește doar cu proteine, cu vitamine, cu glucide și cu toată suma de elemente fizice, chimice și biologice. Viața este mai mult decât hrana de care se ocupă știința. Chiar dacă numărul de medicamente a explodat în ultima vreme, numărul bolilor nu a scăzut, așa cum ar fi fost logic. Ba chiar au apărut forme noi de maladii. De aceea oamenii caută din nou soluții alternative, dincolo de lumea materială.

Mântuitorul îi deranja pe conducătorii religioși din vremea Sa, iar azi îi deranjează pe oamenii de știință.

Deocamdată, tot ceea ce știm despre procesul evoluției este un șir de cuvinte, adică o teorie și încă una speculativă, iar modelul creaționist ne este prezentat sub forma unor imagini literare. Științific, putem afla multe despre componența unei mașini, dar nu putem ști care-i este proprietarul. Și nici nu putem ști cine a creat-o. Sigla face diferența. ■

Mugurel Asaftei este pastor în Suceava.

Emil Mocanu Alangelei

Poetul Emil Mocanu Alangelei nu mai are nevoie de prezentare, datorită poeziilor sale care ni l-au făcut cunoscut. Cel puțin una dintre ele a fost spusă măcar o dată în fiecare biserică adventistă de limbă română de pe mapamond.

S-a născut la 27 iulie 1956 în satul Pleșești, jud. Buzău. A început să scrie versuri de la 9 ani. Încurajat de profesorii săi, și-a trimis de multe ori producțiile pe la diferitele edituri ale vremii, dar nu a avut bucuria de a-și vedea poeziile publicate atunci.

Motivul? Nu a crezut în „atâția zei tereștri, luciferici” (ca să-l cităm pe un alt poet: Florin Lăiu). Crezul simplu și explicit al lui Emil Mocanu Alangelei a fost și este „Iisus”. Așa cum ne spune în următoarea mărturisire de credință: „Iisus este bobul căzut sub brăzdar/ Iisus este pâinea din lanul de har/ Iisus este focul aprins pe Calvar/ Iisus e lumina din sfânt sanctuar/ Iisus este marele meu gospodar/ Iisus este crezul meu literar.” (text de pe coperta IV a volumului său *Ogorul sufletului*, apărut la editura *Graphé*, colecția „Ștraif”, 2004, Cernica)

Primele sale versuri sunt totuși publicate în revista literară a Liceului „Iulia Hașdeu”, din București, unde poetul și-a petrecut anii de liceu. Primele lecții adevărate de limba și literatura română le primește de la pastorul Titu Cazan, din Brașov, unde poetul a frecventat biserica și șantierul de construcții în perioada 1972-1976. În anii următori, vine în legătură cu maestrul său de suflet, poetul Benone Burtescu, la Biserica Grant, din București. Din 1981 până în 2004 (cu o întrerupere de 2 ani) este în legătură cu un alt dascăl de calibru: Dezideriu Faluvegi, de la Biserica Belu. Urmează o perioadă de 12 ani de pribegie prin Israel și Spania, unde scrie unele dintre cele mai înflăcărâte versuri de dor și credință. Actualmente, poetul Emil Mocanu Alangelei este unul dintre fondatorii și mentorii Cenaclului Fractali. Poeziile sale, care se numără cu miile, nu mai au nevoie de nicio recomandare. Este suficient să le citești cu atenție. Acolo este lumina și căldura inimii și a vieții sale. ■

Ion Buciuman, pastor la Biserica Balta-Albă, București

Dă-mi să beau

*Dă-mi să beau lumina Ta divină
S-o reflectez pe-ntinderile lumii,
Să vadă toți samaritenii lumii
Și la fântâna harului să vină.*

*Dă-mi acum această apă vie,
Mi-e inima o ciudură spre zare,
Coboar-o Tu, Isuse, spre izvoare
Și sete să nu-mi fie pe vecie.*

*Mi-ai spus tot adevărul față-n față,
Așa de cald lucrarea Ți-ai făcut
Că printre gene lacrimi au căzut
Și s-a umplut fântâna cu speranță.*

*O lacrimă de-mi dai, de-ajuns îmi este,
Mi-aș îneca trecutul și m-aș duce
Sus pe-nălțimea jertfelor, pe cruce,
Să ard tămâia rugilor pe creste.*

*Mi-ai tăiat nerv și moleculă-n două,
Mi-ai cercetat adânc rărunchi și cord,
Cu armonii m-ai scos din dezacord,
Apoi m-ai invitat la viață nouă.*

*Cum aș putea privi în altă parte
Când ochii Tăi fântâni de viață sunt?
Isuse, iată, fac un legământ,
Las vadra jos și fug către cetate*

*Și voi striga: „Veniți la apă vie!”
Voi trâmbița, voi face semn din mână:
„A coborât la noi cu veșnicie
Isus Hristos; ne-așteaptă la fântână!”*

(Madrid, 20 mai 2004)

Michael Belina Czechowski – o viață pentru un vis (III)

După ce fabrica de cărămizi la care lucra dă faliment, Czechowski vine în România, la Pitești, unde, conform înțelegerii cu un industriaș român, trebuia să înființeze o altă fabrică de cărămizi. Înțelegerea însă nu s-a realizat, așa că, fără bani, e nevoit să predea lecții de franceză pentru a se întreține. În această situație dramatică, îl cunoaște pe Toma Aslan, inginer de profesie, dar care lucra alături de tatăl său în magazinul de stofe din centrul Piteștiului. Acesta îl invită să locuiască la el și îi oferă salonul pentru conferințe misionare. Toma Aslan va fi primul convertit român, iar anii petrecuți în casa lui au fost poate cei mai liniștiți din viața lui Czechowski.

Perioada aceasta, destul de săracă în informații, a însemnat pentru Czechowski ocazia de a-și pune în valoare erudiția și talentul în predicarea Evangheliei, contactul cu un public select și, probabil, răgazul de a aduna câțiva bănuți pentru a-și putea acoperi măcar în parte hăul financiar pe care îl lăsase în Elveția, la plecarea sa.

În 1871 mijlocește căsătoria dintre Anna Piegueron și baronul Lucian de Prato, dar după nici doi ani, cei doi se despart, în 1875, divorțul devenind oficial.

Acesta este și anul în care Czechowski hotărăște să plece spre Elveția. Despărțirea a fost emoționantă și amintirile frumoase despre el au fost păstrate multă vreme în sufletele celor care l-au cunoscut.¹

Din păcate, drumul lui se va opri în Austria. Jefuit de o bandă de hoți, răpus de oboseală și de griji, cade inconștient pe o stradă din Viena. Este internat la un spital de psihiatrie și moare singur, pe 25 februarie 1876, de „epuizare”², fiind înmormântat de autorități într-o groapă comună.

De ce singur? Unde erau cei dragi? De ce nu a fost nimeni să îi pregătească măcar un mormânt? E greu de spus. Familia este un capitol destul de întunecat și nefericit al vieții lui Czechowski. Prima soție și copiii rămăseseră în Elveția. Mina Schirmer, secretara sa de limbă germană, apare

menționată ca soție a lui Czechowski în actul de căsătorie al familiei Prato. Dacă aceasta s-a întâmplat după decesul lui Marie-Virginie, în 1870, sau înainte este greu de spus. Tot în 1875, anul plecării sale din Pitești, se pare că se va înregistra în Elveția și decesul fiului său mai mare.

Fratele Ștefan Demetrescu povestește în memoriile sale câteva amănunte despre soția fratelui Czechowski, rămasă în România după decesul soțului ei. „Buna noastră soră Eliza (al doilea nume al Minei Schirmer) a fost ajutată cu drag de frații Aslan mult timp în văduvia ei. De altfel, pe atunci și alții se foloseau de ospitalitatea cu adevărat creștinească a Aslanilor, între care colportorii baptiști de la Societatea Biblică Britanică – Filip Spies, Iacob Hen – și alții, care erau găzduiți și ospătați în casa lor, chiar săptămâni întregi.

Între beneficiarii acestei ospitalități a fost și un evreu creștinat, Goldstein, care venise ca misionar printre evrei. N-a prea făcut misionarism acest Goldstein, dar tot a făcut un bine: el ne-a spus că pentru sora Eliza Czechowski s-ar putea găsi un post la București la Școala ...” și înregistrarea se termină aici.³ Informația corespunde cu o altă înregistrare, la fel de lacunară, cum că într-o biserică din București are loc botezul lui Frieda Setha Czechowski, fiica lui Michael Belina și a soției sale, Mima Emma, pe 13 aprilie 1879, fetița fiind născută pe 27 octombrie 1870. Devine deci evident că după moartea lui Czechowski, familia sa va rămâne pentru o bună bucată de vreme în România, încercând să își recroiască un drum de viață și credință. Dincolo de aceste puține amănunte, rămâne exemplul unui om cu multe nedesăvârșiri, dar cu un vis mare: vestirea Evangheliei lui Isus Hristos în locuri unde nu mai fusese vestită. ■

Adrian Neagu este pastor în Pitești.

¹ A se vedea Corneliu-Ghiocel Fitzai, *Mișcarea adventistă de ziua a șaptea din România*, Clever Books, 2008.

² Conform certificatului medical constator.

³ Citat în V. D. Cojea, *Vechi cărări advente*, CARD, 1998, pag. 43.

Misiunea în țările musulmane

Marea Trimitere dată de Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt” (Matei 28:19) este un mandat de durată pe care trebuie să-l ducem în orice parte a lumii, până la sfârșitul timpului. Aceasta a fost declarația de misiune a bisericii încă de la început. Și, în timp ce apelul în sine este de durată, *modul* în care se desfășoară a fost adaptat pentru diferite momente și locuri.

O astfel de regiune este cea a Orientului Mijlociu. Din diverse motive, în trecut, biserica a fost mult mai vie, cu o creștere puternică a numărului de membri. Cu toate acestea, există întotdeauna dinamici care afectează creșterea bisericii. În trecut recent, unii creștini din Orientul Mijlociu, inclusiv adventiști de ziua a șaptea, au părăsit regiunea, din diverse motive, pentru locuri care le oferă oportunități mai mari de a-și trăi credința. Ca rezultat, numărul membrilor adventiști din Orientul Mijlociu este diminuat considerabil. Acest aspect a făcut mai dificilă lucrarea bisericii, pentru că ceea ce transmite ea este întărit de un număr în creștere de membri.

Un plan strategic

Pentru a face față acestor provocări speciale, a fost formată, în 2010, o comisie care caută modalități prin care biserica poate lucra în această zonă (Greater Middle East și Mediterranean Survey Commission). După analizarea datelor istorice, demografice și statistice, comisia a întocmit un raport pe care l-a prezentat delegaților Comitetului Anual din 9 octombrie 2011, recomandând ca țările din Orientul Mijlociu să fie atașate direct la Conferința Generală, ca *Uniune Extinsă a Orientului Mijlociu* (GMEU). Înainte de această decizie, supravegherea administrativă a acestor țări era împărțită între două Diviziuni – Euro-Africa și Trans-Europeană. În timp ce biserica este recunoscătoare pentru modul în care aceste două diviziuni au ajutat la promovarea și supravegherea activităților adventiste din Orientul

Mijlociu, comisia a sugerat că formarea GMEU și atașarea ei direct la Conferința Generală va duce la o creștere a numărului de membri în regiune, va oferi câteva avantaje logistice certe și va grupa țări care au culturi similare (vezi harta).

Punctul central pentru biserica mondială

După aceste schimbări administrative, Orientul Mijlociu a devenit punctul central pentru biserica mondială. Încurajez pe toți membrii noștri să contribuie la răspândirea minunatului mesaj adventist pentru 500 de milioane de oameni care locuiesc în teritoriile GMEU. Acești oameni minunați sunt copiii lui Dumnezeu și au bucurii și nevoi exact ca ale noastre. Este privilegiul nostru de a purta această mare povară și de a fi pasionați în legătură cu binele oamenilor din unele dintre cele mai vechi civilizații ale planetei.

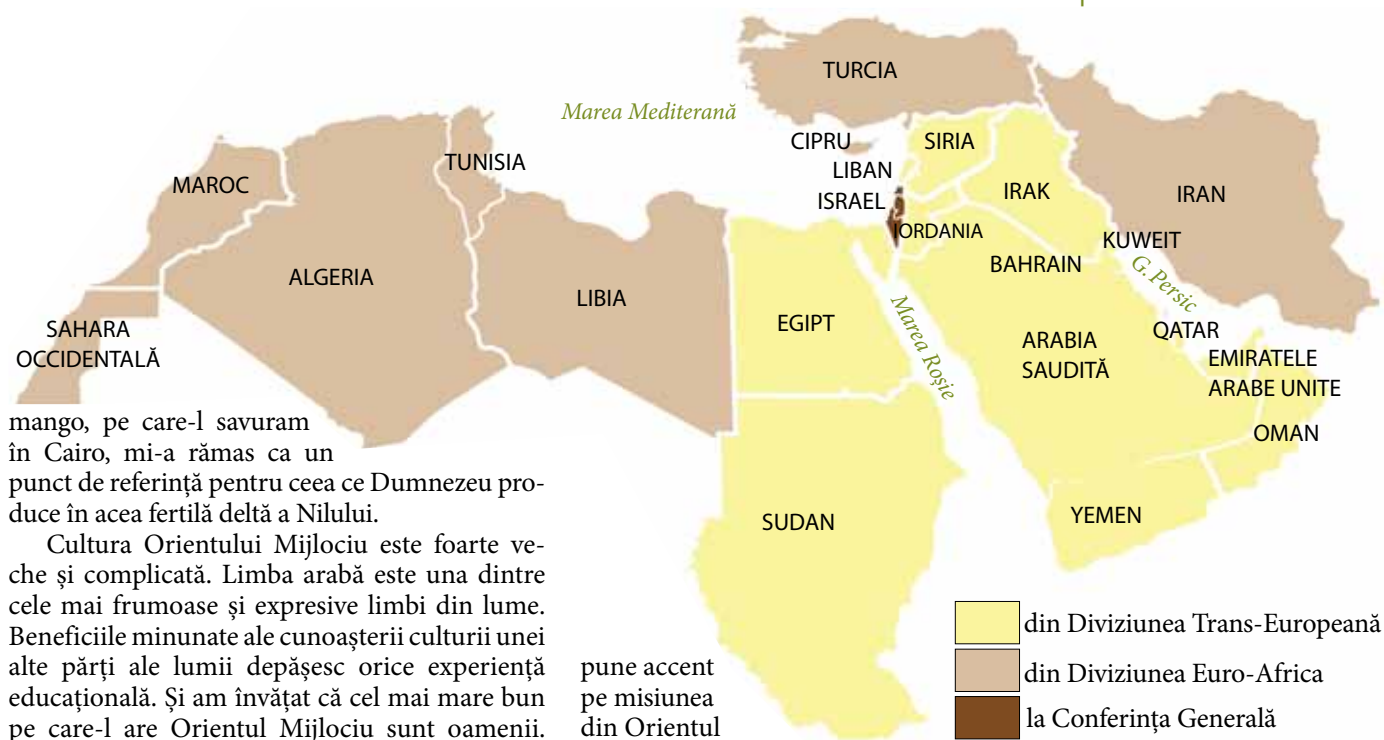
Astăzi, marea noastră sarcină este de a încerca să reclădim o bază de mărturisire în această regiune și să transmitem mesajul important al speranței prin orice mijloace posibile. Dorim să sprijinim comunitățile locale, să-i conducem pe oameni pentru a-și găsi sensul și scopul vieții și să-i ajutăm să experimenteze viața în toată plinătatea ei – fizic, mental, social și spiritual.

Copilăria în Egipt

Pentru mine, aceasta nu este doar o chestiune administrativă. Mă identific îndeaproape cu această regiune, din moment ce am crescut în Cairo, Egipt. Cele mai vechi amintiri pe care le am au de-a face cu această zonă, numită „leagănul civilizației”. Locuri ca Libia, Liban, Italia și Egipt au constituit lumea mea până la aproximativ 8 ani.

Când crești într-o cultură aparte, ești influențat de multe lucruri care rămân în viața ta. Mâncarea din Orientul Mijlociu este încă preferata mea. Îmi amintesc când mâncam *ta'miyya* (falafel egiptean) sau mergeam cu mama să cumpărăm porumb proaspăt prăjit de la colțul străzii. Era delicios! Iar amintirea sucului proaspăt de

Ted N. C. Wilson | Traducere: Ana Brad

mango, pe care-l savuram în Cairo, mi-a rămas ca un punct de referință pentru ceea ce Dumnezeu produce în acea fertilă deltă a Nilului.

Cultura Orientului Mijlociu este foarte veche și complicată. Limba arabă este una dintre cele mai frumoase și expresive limbi din lume. Beneficiile minunate ale cunoașterii culturii unei alte părți ale lumii depășesc orice experiență educațională. Și am învățat că cel mai mare bun pe care-l are Orientul Mijlociu sunt oamenii. Este adevărat că zona are rezerve mari de petrol și multe antichități, dar resursa ei reală este populația – oamenii săi.

În prezent, Orientul Mijlociu trece prin schimbări politice și sociale. Cu toate acestea, chiar în mijlocul schimbării, suntem încă chemați să ne îndeplinim chemarea – vestirea Evangheliei. Acest lucru ia timp și necesită un plan strategic.

Cum te poți implica

Există mai multe moduri în care poți ajuta la împlinirea Marii Trimiteri în această zonă a lumii. În primul rând, păstrează pe lista ta de rugăciune *Uniunea Extinsă a Orientului Mijlociu*. Roagă-te pentru membrii dedicați, pastorii și conducătorii pe care-i avem în zonă. Roagă-te ca ei să stea fermi pentru Hristos și să ofere un exemplu pozitiv, iubitor, celor din jur. În al doilea rând, te poți implica prin credințioșia cu care oferi zecimea și darurile, ca cele din cadrul Școlii de Sabat sau cele care merg la bugetul bisericii mondiale, care susțin lucrarea în Orientul Mijlociu și în alte zone ale lumii.

În plus, puteți sprijini inițiativele speciale care vor fi anunțate. Individual sau ca biserică locală, puteți decide să sponsorizați un program particular. La Școala de Sabat Copii, se poate

pune accent pe misiunea din Orientul Mijlociu, locul

unde a crescut Isus. Există diverse moduri în care îi putem ajuta pe copiii noștri să se gândească și să se roage pentru această zonă specială a lumii.

Tu, biserica ta sau Conferința din care faci parte, poți contacta secretariatul Conferinței Generale pentru informații legate de modalitățile prin care se poate oferi ajutor în diferite proiecte din Orientul Mijlociu, fie ca angajați, fie ca voluntari.

Orientul Mijlociu este un loc special, unde oamenii se confruntă cu diferite provocări. Evenimentele curente care se desfășoară în regiune pot crea noi oportunități pentru a ajuta pe cei care în mod normal nu ar fi deschiși mesajului de speranță venit din partea Bisericii Adventiste. Rămâne de văzut în ce direcție vor merge aceste situații, dar știm că, în perioadele de schimbare, oamenii sunt mult mai deschiși.

Rugați-vă ca biserica lui Dumnezeu să folosească aceste ocazii pentru a maximiza receptivitatea curentă din această importantă și veche regiune a lumii. Rugați-vă ca oamenii să aibă acces la cuvintele prețioase de speranță, salvare și răscumpărare pe care le proclamă cei trei îngeri, care subliniază iminenta revenire a lui Isus Hristos. ■

Ted N. C. Wilson este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Creația

1

1. Unește prin săgeți fiecare punct din partea stângă cu punctul corespunzător din partea dreaptă:

ZIUA ÎNTÂI •

• SOARELE, LUNA ȘI STELELE

ZIUA A DOUA •

• FACEREA OMULUI

ZIUA A TREIA •

• ZIUA DE ODIHNĂ

ZIUA A PATRA •

• LUMINA

ZIUA A CINCEA •

• PĂMÂNTUL

ZIUA A ȘASEA •

• VIEȚUITOARELE MĂRII

ZIUA A ȘAPTEA •

• CERUL

2. Completează versetele:

_____ S-a uitat la tot ce
_____ și iată că erau foarte
_____. Astfel, a fost o _____ și apoi a
fost o _____ : aceasta a fost _____ a șasea.

(Geneza 1: __)

Dumnezeu a _____ pe om după _____. Său,
l-a făcut după _____ lui _____ ; parte
_____ și parte _____ i-a făcut.

(Geneza 1: __)

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Frământările unui fost adventist

Era o dimineață cenușie, când a sunat telefonul. La capătul firului era Gabi, un intelectual și negustor dibaci, fost membru al bisericii. Voia neapărat să ne vedem, ca să-mi spună ceva „urgent și foarte important”. „Ceva de rău ...”, m-am gândit eu.

Ne-am întâlnit în fața farmaciei din centru. Curând, mi-am dat seama că mă înșelasem. Nu era de rău. Din contră!

„Uite, eu cred că voi, adventiștii, aveți o problemă serioasă. Să-ți spun. Bunicii mei au fost oameni de la țară. Ei cultivau grâu, porumb, legume ... Apoi, când strângeau recolta și numărau sacii, ziceau: «Asta e a zecea parte, partea Domnului» și o puneau deoparte. Din ce a rămas, o parte așezau în hambar, iar restul îl vindeau și rânduiau banii pentru cheltuielile anului viitor: atâta pentru îngrășământ, atâta pentru arat, atâta pentru grăpat, pentru semănat ... Ce le mai rămânea – adică *venitul* lor real – urca poate la 30-40% din tot ce strânseseră, după un an de muncă. Așa făceau și erau binecuvântați.

Adventistul de azi e mai deșept. El gândește mai altfel: «Nu zice Domnul să dai zeciuială din tot *venitul* tău?» Deci, când face socoteala intrărilor unui an, el scade mai întâi impozitul la stat, scade cheltuielile de rulare, scade achizițiile, scade investițiile, scade tot ce poate, și-i rămâne acolo ceva ... Acela e «*venitul*» lui. Apoi socotește cu de-amănuntul a zecea parte și o dă Domnului. Logic, e corect. Dar câte din achizițiile și investițiile firmei sale nu le folosește pentru nevoile personale? Uite, am luat o mașină pe firmă. E mașina firmei. Cu ea merg la serviciu. Dar cu ea merg și la mare. Merg și în străinătate cu familia. Doar am muncit pentru ea și am luat-o pe bani cinstiți. Corect. Dar erau și *zeciuiri*? Și câte alte lucruri de *firmă* nu sunt de uz personal?

Vezi unde-i problema? Cu gândirea asta, noi îl înșelăm pe Dumnezeu. Bunicii noștri gândeau și procedau altfel. Și mă întreb, cine a primit o binecuvântare mai mare: ei sau noi? Este vreo diferență între viața lor spirituală și spiritualitatea

noastră? Este vreo diferență între felul cum a crescut biserica în timpul lor și cum crește azi? Stăm mai bine ca ei sau stăm mai prost?”

Mă uitam la Gabi și îl ascultam îngândurat. Asta era problema lui urgentă și importantă pentru care m-a scos el din program? Asta îl frământa pe el, un *fost* membru certat cu biserica?

La un moment dat, i-au sclipit ochii: „Uite, cu doi ani în urmă, am făcut o afacere de pe urma căreia urma să încasez 27 de miliarde. Mi s-a părut că e prea mult să dau zecime din atâta bănet, așa că am făcut socoteala: scad impozitul, scad investițiile, scad achizițiile, scad datoriile ... și apoi, din ce a mai rămas dau zecime. Anul acesta am avut alte două afaceri mai mici. Ca să nu mă mai complic cu socotelile, am hotărât să dau zecimea din tot ce intra. Ei bine, de pe urma lor, banii mi-au intrat neașteptat de repede. Cât despre cele 27 de miliarde ..., nu mi-au intrat nici până astăzi. Acum înțelegi?”

Nu știu câtă teologie mai știa Gabi. Poate nu-și mai amintea declarația Domnului că zeciuiala este „lucru închinat Domnului” (Leviticul 27:30), la fel cum ziua de odihnă e „închinată Domnului, Dumnezeului tău”. Probabil că nu îl entuziasmase gândul sfințeniei celei de-a zecea părți, care egala cu sfințenia Sabatului, ci, pur și simplu, experiența prin care tocmai trecuse și care-i răsucise mintea spre o nouă perspectivă a voii lui Dumnezeu.

„Auzi, eu n-am credibilitate”, mi-a spus el. „Pe mine nu mă ascultă nimeni. Dar spune tu fraților că la mijloc este binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă nu o au, e cazul să se întoarcă la felul cum gândeau bătrânii noștri, cei care au zidit biserica în care dormităm noi astăzi.”

Cuvintele lui m-au pus pe gânduri. Știam că argumentul „bunicilor” era puternic. Din păcate, el apelează la rațiune, nu la inimă. Iar inima doar dragostea o mișcă. Ca să ai dragoste de Dumnezeu, este nevoie de pocăință până la pragul unde să-ți „urăști chiar însăși viața ta” (Luca 14:26). Or, aici, eu nu pot face nimic. E rândul lui Dumnezeu să lucreze, așa cum știe El. ■

Lucian Cristescu
este președintele
Conferinței
Transilvania de Sud

INSTITUTUL TEOLÓGIC
ADVENTIST

Instruiește mintea
Transmite valori
Afirmă credința

ADMITERE 2012

Master în Teologie Extensie Andrews University

Durata studiilor: 1 an, cursuri cu frecvență
Program de studii în limba engleză, adresat
absolvenților de facultate, indiferent de profil
Perioada de înscriere: 18 iunie - 10 iulie

Teologie Adventistă Pastorală

Studii de licență, 4 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Teologie
Admileri: înscrieri 16-23 iulie / examene 24-25 iulie

Limba și Literatura Română Limba și Literatura Engleză

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Filologie
Admileri: înscrieri 16-25 iulie / interviu 26 iulie

Asistență Socială

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Asistență Socială
Admileri: înscrieri 16-23 iulie / interviu 24 iulie

Pedagogia Învățământului Primar și Preșcolar

Studii de licență, 3 ani, cursuri cu frecvență
Diploma acordată: licență în Științe ale Educației
Admileri: înscrieri 16-24 iulie / interviu 25 iulie

Date de contact:

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
Tel. +4 0213695350

